

ΜΙΚΡΟΙ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Η κατακόρυφη των
κοιταβμένων

ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ: Η ΛΕΞΙΣ ΠΡΩΤΑΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΛΛΗΝΑΣ

ΑΡΙΘ.

5

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΕΣ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΔΡΧ.

2

Ο άπαίσιος Χάρμαν πυροβολεί με λύσσα τόν "Αρη. "Ομως τὰ πυρωμένα βλήμματα του πιστολιού του σφηνώνονται όλα στον κορμό του κυπαρισσιού.

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ
ΠΟΥ ΘΑ ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ!

Περασμένα μεσάνυχτα!...
Ο Ντάβ Χάρμαν, ο μεγαλοφυής επιστήμονας, αλλά και άρ-

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

χικατάσκοπος, μαζί με τόν "Αρη, τὸ ἔξυπνο, χεροδύναμο καὶ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, δρίσκονται στὸ πέμπτο Νεκροτα-

φείο του Σικάγου. 'Εκεί στο ήσυχο καί απόμερο προάστειο Βάντεμ.

Πλάι άκριβώς στο μανδρότοιχο του Νεκροταφείου αυτού, βρίσκεται καί τὸ φτωχικό σπιτάκι τῶν Τριῶν Παιδιῶν!...

'Αλλά, τί ζητᾶνε ὁ Δράκουλας καί ὁ Μικρὸς Φαντομάς, μονάχοι τους τέτοια ὄρα στὸ Νεκροταφείο;

Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ κακούργου 'Επιστήμονα ἔχει συλλάβει αὐτὴ τὴ φορά, τὴ σατανικὴ ιδέα μιᾶς τρομακτικῆς ἐφευρέσεως!

Πιστεύει πῶς θὰ μπορέσει νὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ ἐπαναφέρῃ στὴ ζωὴ κάθε νεκρὸν ὄργανισμὸ: Εἴτε ἀνθρώπου, εἴτε ζώου!

Πιστεύει ἀκόμα πῶς οἱ Νεκροὶ αὐτοὶ θὰ ξαναγυρίζουν στὴ ζωὴ χωρὶς νὰ ἔχουν πιά, οὔτε θέλησι, οὔτε προσωπικότητα δική τους. "Εἶσι θὰ μπορῇ νὰ τοὺς χρησιμοποιοῖ σὰν ἀνδρείκελα στὰ χέρια του. Νὰ ἐκτελοῦν τυφλὰ κάθε του διαταγή... (*)

"Ἐχει λοιπόν, ὁ Χάρμαν, ἀνάγκη ἀπὸ νεκρούς γιὰ τὰ πειράματά του...

Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ σκοτῶνῃ ζωντανούς ἀνθρώπους γιὰ ν' ἀποκτᾶ τὰ πτώματα ποὺ τοὺς χρειάζονται. "Ὅμως ὁ "Ἀρης, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ κἀνῃ τόσα ἐγκλήματα, τοῦ ρίχνει μιὰ ιδέα: Νὰ παίρῃ τὰ πτώματα ποὺ τοὺς χρειάζονται ἀπὸ τὰ Νεκροταφεία. "Εἶσι, τούλάχιστον

δὲν θ' ἀφαιρῇ τίς ζωὲς ἀθῶων ἀνθρώπων!...

Τὸ φτωχικὸ σπιτάκι τῶν Τριῶν Παιδιῶν, ὅπως εἴπαμε, βρίσκεται πλάι στὸ μανδρότοιχο τοῦ πέμπτου Νεκροταφείου. 'Εκεῖ μένουν τώρα μονάχοι τους ἡ Δανάη καί ὁ Φαντεκέξ.

"Εἰς ὅλῃκληρο χρόνο ἔχει νὰ τοὺς δῇ ὁ "Ἀρης. Ὁ Δράκουλας τοῦ ἀπαγορεύει νὰ τοὺς ἐπισκέπτεται. Καί ὁ Μικρὸς Φαντομάς κρατᾷ τὸ λόγο ποὺ τοῦ ἔχει δώσει πῶς θὰ ὑπακούῃ τυφλὰ τίς διαταγὲς του...

"Εἶσι καί τοῦτα τὰ μεσάνυκτα, καθὼς περνοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι, ὁ "Ἀρης ζητάει τὴν ἀδεια τοῦ Χάρμαν:

— Νὰ ξυπνήσω καί νὰ 'δῶ, γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα, τὰ δυὸ Παιδιά;

"Ὅμως ἐκεῖνος καί πάλι τὸν ἐμποδίζει:

— Πᾶμε!... Δὲν ἔχουμε καὶ ῥὸ τώρα γιὰ τέτοιες δουλειές!

Κι ἀμέσως, πηδώντας τὸν μανδρότοιχο, βρίσκονται ἀνάμεσα στοὺς κορμούς τῶν κυπαρισσιῶν, στοὺς σταυροὺς καί στὰ μνήματα τοῦ ἐρημικοῦ Κοιμητηρίου.

Ὁ Δράκουλας παρατάει γιὰ λίγο τὸν "Ἀρη. Τρέχει νὰ δωροδοκῇ τὸ Νυκτοφύλακα. Νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνοχὴ καί τὴ βοήθειά του στὴν ἐκταφὴ καί τὴν ἀρπαγὴ ἑνὸς πτώματος...

"Ὅμως ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι ἐντιμὸς ὑπάλληλος. Τοῦ πετάει στὰ μοῦτρα τὰ χρήματα. Καί κάνει ἀμέσως νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν Ἀστυνομία. Νὰ καταγ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 4 πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.»

γείλη τὸν θρασύτατο τυμβωρύχο.

ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΕΝΟΣ Μ' ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ!

Καὶ ὁ ἀδίστακτος κακούργος τραβάει ἀπὸ τὸν κόρφο του τὸ στιλέττο. Τὸν σώριάζει κάτω μ' ἓνα κτύπημα στὸ μέρος τῆς καρδιάς...

Ἀμέσως, ἀρπάζει ἀπὸ τὸ φυλάκειο μιὰ ἀξίνα κ' ἓνα φτυάρι. Καὶ ξαναγυρίζει ἀτάραχος κοντὰ στὸν Ἄρη. Μοιάζει σὰν ἀν-

θρῶπος ποὺ ἔχει κάνει τὸ καθήκον του...

"Υστερὰ, ψάχνοντας ἀνάμεσα στοὺς τάφους, ξεχωρίζει ἓναν, τὸν πιὸ φρεσκοσκεπασμένο!...

Ὁ Μικρὸς Φάντομας ἀρχίζει νὰ σκάδη. Ὁ Χάρμαν τραβάει ἀπὸ τὸ λάκκο τὰ χώματα...

"Ὡσπου, τέλος, καὶ μὲ κουραστικές προσπάθειες, βγάζουν ἀπὸ τὸ βάθος του ἓνα μεγάλο καινούργιο φέρετρο.

Ὁ μισοπαράφρων Ἐπιστήμονας τὸ στήνει τώρα ὀρθὸ στὸν κορμὸ κάποιου κοντινοῦ κυπα-

Ὁ παράφρων Ἐπιστήμονας ἀνοίγει τώρα τὸ ὀρθὸ φέρετρο. Ἕνας μεγαλόσωμος νεκρὸς ἄνδρας παρουσιάζεται. Τὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου παίρνει ἑκφρασι ἀγρίας χαρᾶς!

πυροβολήσει. Ταυτόχρονα όμως μια γνώριμη σιλουέττα ξεχωρίζει πρὸς τὸ Φυλάκιο τοῦ Νυκτοφύλακα:

— Θὰ πεθάνης, βρωμόπαιδο! μουνγγρίζε με λύσσα. Δὲν θὰ μοῦ γλυτώσης, τιποτένιε!...

Καὶ τραβώντας τὴ σκανδάλη του, ἐξαποστέλνει ἓνα πυρωμένο βλήμα πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού βρίσκεται τὰ Φυλάκεια...

Ἕνα δεύτερο πονεμένο βογγητὸ ἀκούγεται κι ἀπὸ 'κεῖ. Ταυτόχρονα καὶ ὁ βαρὺς γδοῦπος κορμιοῦ πού σωριάζεται κάτω!

.....

Ἄλλὰ τί νὰ εἶχε συμβῇ; Ποιὸς πυροβόλησε τὸν Δράκουλα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Φυλακείου; Καὶ ποιὸς δέχτηκε τὴ σφαῖρα πού κι' αὐτὸς ἔρριξε πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή;

Ἄς πάρουμε, ὅμως, τὰ γεγονότα μετὰ τὴ σειρά τους:

Ὁ Ἄρης, ὅπως εἶδαμε, ξεκινάει γιὰ τὸ σπιτάκι τοῦ Νυκτοφύλακα. Πηγαίνει νὰ φέρῃ ἓνα σκεπάρνι, ἢ μιὰ τανάλια. Γιὰ ν' ἀνοίξουν τὸ φέρετρο πού ὁ Δράκουλας τὸ νόμιζε καρφωμένο.

Τὸ Φυλάκειο εἶναι φωτισμένο καὶ ἡ πόρτα του ἀνοικτή...

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς μπαίνει μέσα. Στὴ μέση τῆς μικρῆς κάμαρας ἀντικρύζει, νωπὰ ἀκόμη, αἵματα! Παραξενεύεται κάπως, ἀλλὰ δὲν φαντάζεται πῶς, πρὶν λίγο, εἶχε γίνει ἐκεῖ ἓνα ἔγκλημα.

— Κύριε Φύλακα! φωνάζει σιγά.

Ὅμως, καμμιά ἀπόκρισι δὲν

παίρνει... Μόνο ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ Φυλακείου ἀκούει βαρεῖες ἀνθρώπινες ἀνάσες...

Πετιέται ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Φθάνει βιαστικά στὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου ἀκούγεται ὁ θόρυβος.

Καὶ νά: Τὰ μάτια του ἀνοίγουν διόπλστα ἀπὸ κατάπληξι. Κάπου ἐκεῖ βρίσκεται ἓνας νεοσκεπασμένος ἄδειος τάφος. Ἕνα ἀνήμπορο ἀνθρώπινο κορμὶ προσπαθεῖ νὰ βγῇ μέσ' ἀπ' αὐτόν. Μὰ δὲν τὸ μπορεῖ. Μόλις καὶ μετὰ μεγάλη δυσκολία καταφέρει νὰ σταθῇ ὀρθός!...

Ὁ Ἄρης, ὅσο ἀτρόμητος κι ἂν εἶναι, νοιώθει κρῦο ρίγος νὰ διατρέχῃ τὸ κορμὶ του... Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος κι ἀναποφάσιτος μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα...

Ὅμως γρήγορα συνέρχεται κάνοντας μιὰ λογικὴ σκέψι! «Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι νεκρὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ βρίσκεται μέσα σ' ἓναν ἀσκέπαστο τάφο!»

Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος του. Τὸ σκοτάδι τὸν ἐμποδίζει, ἀπὸ τὴ θέσι πού βρίσκεται, νὰ διακρίνῃ καλὰ.

Μὰ μάλιστα κάνει μερικὰ βήματα, δεύτερη ἔκπληξι τὸν περιμένει. Τὸ κινούμενο ἀνθρώπινο σῶμα, πού βρίσκεται ὀρθὸ μέσα στὸ νεοσκεπασμένο μνήμα, ἀνήκει στὸ Νυκτοφύλακα τοῦ Νεκροταφείου. Φοράει τὴν εἰδικὴ στολὴ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν.

Ὁ Ἄρης ξεβαρρεῖται τώρα. Φαντάζεται πῶς ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος θὰ παραπάτησε στὸ σκοτάδι. Καὶ θάπεσε στὸν

τάφο. "Ετσι, κινείται γρήγορα πρὸς τὸ μέρος του. Νὰ τὸν βο-
ηθήσῃ. Νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω...

Μὰ δὲν προφθαίνει... Γιατί μόλις βρίσκεται σὲ ἀπόστασι δυὸ βημάτων ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ μνήμα, τὸν βλέπει νὰ σηκώνῃ τὸ δεξί του χέρι, κρατώντας ἓνα μεγάλο πιστόλι... Νὰ σημαδεύῃ βιαστικὰ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Δράκουλα. Καὶ πρὶν ὁ μικρὸς Φαντομάς προλάβει νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, νὰ τραβάῃ τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολίου του...

Ἦταν ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς ποὺ ἀκούσαμε. Αὐτὸς ποὺ τὸ βλήμα του σῶριασε κάτω τὸν Δράκουλα ἀγκυλωμένον μὲ τὸν γιγαντώσωμο Νεκρὸ, ποὺ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ στημένο ὀρθὸ φέρετρο...

Ὁμως συνέχεται γρήγορα, ὅπως εἶδαμε. Καὶ τραβώντας τὸ πιστόλι του, ξεχωρίζει τὴ σιλουέττα τοῦ "Αρη. "Ετσι πιστεύοντας πῶς αὐτὸς τὸν εἶχε κτυπήσει — ἀφοῦ ὁ Νυκτοφύλακας, ὅπως νόμιζε, ἦταν νεκρὸς — τραβάει τὴ σκανδάλη. Καὶ τοῦ ἀνταποδίνει τὸν πυροβολισμό.

"Ενα πονεμένο δογγητὸ ἀκούγεται. Ταυτόχρονα καὶ ὁ βρῦς γδοῦπος κορμιοῦ ποὺ σωριάζε-
ται κάτω...

Τὸ πυρωμένον βλήμα τοῦ κακούργου Ἐπιστήμονα, κτύπησε ἄραγε τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο;

Ο «ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ» ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ

"Οχι, εὐτυχῶς! Ἡ σφαῖρα πέ-

ρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ "Αρη.

Μὰ τότε, ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἔβγαλε τὸ πονεμένο βογγητό; Ποιὸς σωριάστηκε βαρὺς κάτω;

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς! Αὐτὸς ποὺ οὔτε καὶ τὶς τρίχες τοῦ κεφαλίου του δὲν ἄγγιξε τὸ βλήμα.

Ἀλλὰ πῶς;!

Γιατί ὁ "Αρης εἶναι ἀφάνταστα ἔξυπνο παλικάρι. Σκέφτηκε πῶς ἂν δὲν ἔκανε ἔτσι, σίγουρα ὁ Δράκουλας, μανιασμένος ἀπὸ τὸ τραῦμα του, θὰ πυροβολούσε κι ἄλλες φορές. Μέχρι ποὺ οἱ σφαῖρες του νὰ τὸν βροῦνε. Καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ στ' ἀλήθεια.

"Ὁμως ἔτσι, μὲ τὸ κόλλο αὐτό, ὁ Κακούργος πίστεψε πῶς τὸν ἔξκανε μὲ τὴν πρώτη πιστολιά. Καὶ δὲν χρειάστηκε νὰ ρίξῃ ἄλλο.

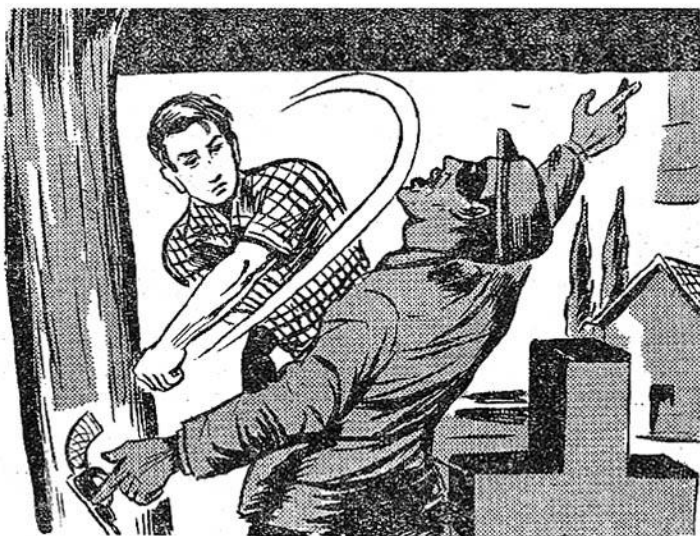
Ὁ "Αρης, κάτω, τὰ μπρούμυτα καθὼς βρίσκεται, σέρνεται γρήγορα πρὸς τὸν ἀνοιχτὸ λάκκο. Ρωτάει τὸ Νυκτοφύλακα ποὺ στέκεται ὀρθὸς μέσα:

— Γιατί βρίσκεσ' ἐδῶ; Γιατί πυροβόλησες;

Ἐκεῖνος μὲ βαρεῖα ἀνάσα, ποὺ μοιάζει μὲ ρόγχο ἐπιθανάτιο, ψιθυρίζει:

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πυροβόλησα ἦρθε νὰ μὲ πληρώσῃ... Γιὰ νὰ τὸν ἀφίσω νὰ ξεθάψῃ πεθαμένους... Θέλησα νὰ τηλεφωνήσω στὴν Ἀστυνομία... Μὰ δὲν πρόφτασα... Μοῦ κάρφωσε τὸ στιλέττο του στὰ στήθια... Κ' ἔφυγε... Σίγουρα θὰ νόμισε πῶς μὲ σκότωσε...

»Ἐγὼ ὅμως, δὲν εἶχα πεθά-

Οί θανατερές σφαίρες του φοβερού Δράκουλα άστοχοϋν. Όμως οί τρομακτικές γροθιές του άτρόμητου Έλληνό-πουλου βρίσκουν πάντα καλά τó στόχο τους...

νει ακόμα... Σούρθηκα σαν φί-
δι έξω... Γλύστηρσα σ' αυτό
τόν τάφο... Μά κατάφερα νά
σηκωθώ... Είδα κάτι νά κου-
νιέται στο σκατάδι... Καί τρά-
βηξα τή σκανδάλη... Φαίνεται
πώς τόν χτύπησα... Μά κι' αύ-
τός πυροβόλησε ύστερ' από λί-
γες στιγμές... Έσένα βρήκε ή
σφαίρα του, παιδί μου; Έχεις
κτυπηθή βαρειά;

Καί προσθέτει με περισσότε-
ρη ακόμα δυσκολία:

— "Αν μporής νά σουρθής, μη
χασομεράς καθόλου: Μέσα στο
Φυλάκειο έχει τηλέφωνο... Πά-

ρε άμέσως τήν Άστυνομία...

— Έγώ δέν έχω κτυπηθή, κα-
λέ μου άνθρωπε! του κάνει σιγά
ό "Αρης. Πηγαίνω νά τηλεφω-
νήσω... Θα πώ νά φέρουν κ' έ-
να γιατρό, γιά σένα...

Σ' έναν τελευταίο έπιθανάτιο
ρόγχο, ό Νυκτοφύλακας ψιθυρί-
ζει:

— Δέν χρειάζεται παιδί μου!
"Όταν φθάση έδω, θα είναι πο-
λύ άργά γιά μένα...

Κι αφήνοντας έναν στερνό κι
ανάλαφρον αναστεναγμό, σωριά-
ζεται νεκρός μέσα στόν τάφο
πού βρίσκεται...

“Ομως την ίδια στιγμή, τὸ βαρὺ ποδοβολητὸ τοῦ τραυματισμένου Δράκουλα ἀκούγεται νὰ πλησιάζη...”

“Ὁ Ἄρης σκέπτεται στὴν ἀρὰ πεταχτὴ ὀρθὸς. Νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Καὶ πηδώντας τὸν χαμηλὸ μαντρότοιχο νὰ τρέξη στὸ σπῆτι τους, ποὺ βρίσκεται πλάι. Νὰ συναντηθῇ μὲ τὴ Δανάη καὶ τὸν Φαντεκέξ.”

“Ὁμως, σχεδὸν ἀμέσως, ἀλλάζει γνώμη: Μιὰ «» ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, καλύτερα νὰ μείνῃ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται. Νὰ λογαριαστῇ, μιὰ γιὰ πάντα, μὲ τὸν ἀπαίσιο Καπούργο. Βαρέθηκε πιά τοὺς ἐκβιασμούς του.

Κι ἀμέσως, ἀφάνταστα σβέλτος καθὼς εἶναι, πέφτει μ’ ἓνα πήδημα, μέσα στὸν ἀνοικτὸ τάφο. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται τὸ πτώμα τοῦ Νυκτοφύλακα. Ψάχνει μὲ τὶς παλάμες του δεξιὰ κι ἀριστερά. Βρίσκει τὸ πιστόλι. Τὸ ἀρπάζει στὸ δεξί του χέρι... Καὶ μ’ ἓνα δευτεροπήδημα πετιέται ἔξω...

Στὸ μεταξύ, ὁ Δράκουλας ἔχει πλησιάζει σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων:

— Ζῆς ἀκόμα, ἄτιμε; φωνάζει στὸν Ἄρη. Καλὰ τὸ κατάλαβα ἐγώ!...

Καὶ τραβάει τὴ σκονδάλι τοῦ πιστολιοῦ του. “Ὁμως ὁ μικρὸς Φαντομὰς προφθαίνει: Κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ κυπαρισσιοῦ ποὺ βρίσκεται πλάι του. Καὶ τὸ πυρωμένο βλήμα καρφώνεται πάνω σ’ αὐτόν...”

“Ὁμως ὁ Ἄρης βλέπει πὼς ἡ ζωὴ του κινδυνεύει. Καὶ φυσικὰ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ καθή-

σῃ μὲ σταυρωμένα χέρια... Μὲ τὸ πιστόλι τοῦ σκοτωμένου Νυκτοφύλακα ποὺ κρατᾷ κι αὐτὸς, πυροβολεῖ τώρα τὸν Δράκουλα...”

Ἡ σφαῖρα τὸν βρίσκει στὸν ἀριστερὸ τοῦ ὤμο. Ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἤδη τραυματισμένος...

Δεύτερο πονεμένο δογγητὸ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ στήθια τοῦ Κακούργου. Καὶ μανιάζει ἀκόμα περισσότερο...

Δεύτερη καὶ τρίτη σφαῖρα ἐξαποστέλνει στὸν Ἄρη. Μὰ κι αὐτὲς οἱ δυὸ ἔχουν τὴν τύχη τῆς πρώτης: Κυτυοῦν καὶ σφηνώνουν στὸν κορμὸ τοῦ ἴδιου κυπαρισσιοῦ!...

Ὁ Μικρὸς Φαντομὰς ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἄτρωτος!

— Κακὸ σκυλί! οὐρλιάζει ὁ Χάρμαν. Καὶ χύνεται πρὸς τὰ πάνω του...

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ» ΔΕΝ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

“Ὁμως μιὰ τρομακτικὴ γροθιά τοῦ Ἄρη τὸν ὑποδέχεται. Τὸν βρίσκει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ στὸ πρόσωπο. Χείμαρρος ἀπὸ κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα ξεφεύγει ἀπὸ τὴ μύτη του.

Ὁ Δράκουλας τὸν ξαναπυροβολεῖ ἀπὸ πολὺ κοντὰ τώρα. “Ὁμως τὸ Ἑλληνόπουλο καμουφλάρεται συνεχῶς πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ κυπαρισσιοῦ. Εἶναι ἀδύνατον νὰ βρῇ τὸ στόχο. Καὶ ξεδεύει ἀδίκαια τὶς σφαῖρες του.

Ταυτόχρονα ὁ Ἄρης, κ’ ἐνῶ προστατεύεται, μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ ἀντιπάλου του, βρίσκει κάθε τόσο

την ευκαιρία να του δίνη στο κεφάλι φοβερές γροθιές!...

Θά μπορούσε ίσως, από τόσο κοντά που βρίσκονται, να τον πυροβολήσει και να τον σκοτώσει. "Ομως δεν θέλει ν' αντιμετωπίσει τον Δράκουλα μ' έναν τέτοιον άνανδρο τρόπο.

— Καλύτερα να φύγω! συλλογιέται. "Ο Χάρμαν είναι χτυπημένος. Δεν βαστάει ή ψυχή μου να τον αποτελειώσω... Καί πετάει με περιφρόνησι το πιστόλι που κρατάει.

"Ετσι, και σ'ε μια στιγμή που ό κακούργος "Επιστήμονας ξαναγεμίζει το δικό του όπλο, παρατάει τον κορμό του κυπαρισσιού. Τρέχει να εξαφανιστή ανάμεσα στους τάφους και στα δέντρα.

"Ομως ό μανιασμένος Δράκουλας τον κυνηγάει. "Ενώ ταυτόχρονα και τον πυροβολεί, αδειάζοντας και ξαναγεμίζοντας το πολύσφαιρο πιστόλι του...

"Ο Μικρός Φαντομάς τρέχει κάνοντας συνεχώς ζίκ - ζάκ. "Ετσι αποφεύγει τα πυρωμένα βλήματα που σφυρίζουν πίσω του...

"Αλλά ό κίνδυνος είναι μεγάλος! "Ο "Αρης καταλαβαίνει πως, έστω και στην τύχη, κάπαια από τις σφαίρες θα τον βρή. Καί τότε θ' αποχαιρετήσει για πάντα τη ζωή του.

Μά να που πάνω σ' αυτές τις σκέψεις, κάτι χειρότερο άκόμα του συμβαίνει: "Ενας νεοσκαμμένος άδειος τάφος βρίσκεται μπροστά του. Τά ζίκ - ζάκ, που κάνει καθώς τρέχει και τό βαθύ σκοτάδι της νύκτας, τον έμπο-

δίζουν να τον ιδή. Καί γκρεμίζεται μέσα σ' αυτόν...

"Αλλοίμονο!... Στην πτώσι αυτή στραμπουλιέται τό ένα του πόδι. Του είναι άδύνατο πιά να ξανασηκωθεί όρθος για να βγή έξω...

"Ομως στο μεταξύ φθάνει κι ό Δράκουλας από πάνω του με τό πιστόλι στο χέρι:

— "Ατιμο σκυλί, θά πεθάνεις! μουγγρίζει άγρια, γυρίζοντας την κάννη προς τό βάθος του τάφου.

"Ο "Αρης, άτάραχος από τη θέσι που βρίσκεται, τον συμβουλεύει:

— Πρόσεξε, Κακούργε: Σ'ε συμφέρει καλύτερα ν' αυτοκτονήσης, παρά να σκοτώσης έμένα. Μή ξεχνάς, πώς μόλος πάψω να ζω, τό φοβερό, γιά σένα, έγγραφο που βρίσκεται στην κατοχή μου, θα παραδοθή άμέσως στον Γενικό Εισαγγελέα. (*)

"Ο Δράκουλας συγκρατιέται για λίγες στιγμές άναποφάσιτος. "Ο δείκτης της δεξιάς παλάμης του τρέμει γατζωμένος πάνω στη σκανδάλη του πιστολίου.

"Ομως ό ψυχικός του άνάβρασμός είναι τέτοιος, που τον κάνει να μη μπορή να σκεφθή λογικά. Τά δυο τραύματα στον άριστερό του ώμο, πονούν άφάν-

(*) "Ο "Αρης έχει στα χέρια του ένα έγγραφο που άποδεικνύει πώς ό Ντάβ Χάρμαν είναι κατάσκοπος και προδότης της Πατρίδας του.

ταστα. Καὶ οἱ πόνοι αὐτοί, ἔχουν θολώσει τὸ νοῦ του:

— «Ὡς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ! μουγγρίζει πάλι. Φθάνει νὰ πεθάνῃς ἐσύ, ἄτιμε!

Καὶ μὲ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του γυρισμένη πάντα πρὸς τὸ βάθος τοῦ τάφου, κάνει νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη...

Ὁ Ἄρης εἶναι χαμένος πιά!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀνάλαφρο ποδοβολητὸ ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τὸν Δράκουλα. Καὶ δυὸ ἀπαλά κοριτσιίστικα χέρια σηκώνουν ψηλά μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν πετᾶνε μὲ ὀρμὴ πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλίου του.

Ὅμως, βαρεῖα καθὼς εἶναι ἡ πέτρα, χαμηλώνει κάπως μέχρι νὰ φθάσῃ στὸ στόχο της. Κι ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ τὸν Κακούργο στὸ κεφάλι, κτυπάει πάνω στὸν δεξιὸ του ὤμο!...

Ταυτόχρονα κ' ἐκεῖνος τραβάει τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του. Δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ...

Τὸ κτύπημα τῆς πέτρας τραντάζει τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Δράκουλα. Καὶ ἡ σφαῖρα του ἀστοχεῖ. Ἀντὶ νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὸ βάθος τοῦ τάφου, πού βρίσκεται τὸ Ἑλληνόπουλο, ξεφεύγει πρὸς τὰ ἐπάνω. Χάνεται σφυρίζοντας ἀνάμεσα στοὺς σταυροὺς καὶ στοὺς κορμούς τῶν κυπαρισσιῶν.

Ξαφνιασμένος ὁ Χάρμαν γυρίζει νὰ δῇ ποιὸς τὸν κτύπησε. Κι ἀντικρῦζει τὴ Δανάη!...

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ἄρη ἀπὸ τὸ πλαῖνὸ σπιτάκι τους, εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ τὶς φωνές. Κι ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ξεχώρισε τὴ φωνὴ τοῦ ἄ-

γαπημένου της. Ἔτσι παρατῶντας τὸν Φαντεκεξ νὰ ροχαλίζῃ σὰν ἀλάδωτο πριόνι πού κόβει ρόζο, βγαίνει σὰν τρελλὴ ἔξω. Πηδάει τὸν χαμηλὸ μανδρότοιχο καὶ τρέχει νὰ δῇ τί συμβαίνει.

ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΒΟΛΙΔΑ!

Ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακὸ του, ὁ Δράκουλας, μόλις ἀντικρῦζει ποιὸς τὸν κτύπησε, ἀρπάζει τὸ θαρραλέο Κορίτσι ἀπὸ τὰ μαλλιά. Καὶ μὲ μιὰ δυνατὴ καὶ βάνευση σπρωξιά, τὸ γκρεμίζει μέσα στὸν ἴδιο τάφο πού βρίσκεται καὶ ὁ Ἄρης:

— «Αἰντε κ' ἐσύ μαζί του, τιποτένια! μουγγρίζει. Νὰ πεθάνετε ἀγκαλιασμένοι!

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του πρὸς τὸ βάθος τοῦ λάκκου, κάνει καὶ τώρα νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη!

Αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ τὰ δυὸ Παιδιὰ περνᾶνε τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς τους. Ἐνας Θεὸς ξέρει πόσες σφαῖρες θ' ἀδειάσῃ τώρα πάνω τους ὁ ἀνάλγητος Κακούργος...

Ὅμως, ἓνα πραγματικὸ θαῦμα γίνεται κι αὐτὴ τὴ φορὰ:

Πρὶν ὁ ἀπαίσιος Δράκουλας προφθάσῃ νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του, μιὰ παρόξενη κοντόχοντρη σκυιά τινάζεται ξαφνικὰ ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντά του. Διακράφει, σὰν βολίδα, καμπύλῃ στὸν ἄερα. Καὶ τὸν κτυπάει μὲ ἀφάνταστὴ ὀρμὴ πρόσωπο!

— Γκούπ!...

Εἶναι ὁ κωμικοτραγικὸς καὶ

απερίγραπτος Φαντεκέξ. Καί ή κίνησις πού έκανε, δέν ήταν πα-
ρά μία από τίσ πιό θεαματικές
κουτουλιές του!...

Ο Κακούργος πού δέχεται
την τρομακτική ατή κουτουλιά
στό πρόσωπο, ανατρέπεται. Τό
πιστόλι ξεφεύγει από τό χέρι
του...

Γιά λίγες στιγμές μένει ακί-
νητος σάν σκοτωμένος. Όμως
υπεράνθρωπη αντοχή καθώς
είναι, γρήγορα συνέρχεται:

— Άτιμα σκυλιά! ούρλιάζει
Άγρια. Καί πετιέται όρθός κ'
έξαλλος.

Μέ μία άφάνταστα δυνατή

κλωτσιά του, τινάζει δέκα βήμα-
τα μακριά τόν Φαντεκέξ. Άμέ-
σως, κι άρπάζοντας από κάτω
την ίδια μεγάλη καί βαρεία πέ-
τρα, πού τόν είχε κτυπήσει ή
Δανάη, τή σηκώνει μονιασμένος.
Κάνει νά τήν πετάξη μέ δύςμι
καί όρμη στό βάθος τού τάφου,
πού βρίσκονται τά δυό Παιδιά.

Όμως ταυτόχρονα κάτι, σάν
βλήμα σφυρίζει στόν άέρα. Χω-
ρίς ν' άκουστή πυροβολισμός!

Καί τό βέλι αυτό έρχεται καί
κτυπάει μέ φοβερή όρμη στό
πρόσωπο τού Κακούργου:

— Ντάββββ!...

Ο Φαντεκέξ έχει κάνει γιά

Ο άπαίσιος Δράκουλας δέχεται ξαφνικά στό πρόσωπό του
μία τρομακτική έναέρια κουτουλιά τού Φαντεκέξ!...

δεύτερη φορά τὸ θαῦμα του. "Αφθαστος στὸ σημάδι τῆς λα-
στιχένιας σφεντόνας καθὼς εἶ-
να, ἔχει πετάξει μιὰ ἀπὸ τὶς μι-
κρὲς μολυβένιες μπάλλες του
στὸν Δράκουλα. Καὶ τὸ βῆλι
αὐτὸ τὸν βρῆκε στὴ βᾶσι τοῦ
μετώπου. Ἐκεῖ ἀκριβῶς ποῦ ἀρ-
χίζει ἡ μύτη του. Στὸ «σι-συρὸ»
ὅπως λένε τὸ καίριο αὐτὸ ση-
μεῖο...

Ὁ Χόρμαν ζαλίζεται ἀπὸ τὴν
διαισθητικὴν πόνου νοιώθει. Τόσο
πολύ, ποῦ ἡ πέτρα ξφεύγει ἀπὸ
τὰ χέρια του. Καὶ πέφτοντας
βαρεῖα μέσα στὸν ἀνοιχτὸ τάφο
βρίσκει τυχαία πάνω στὸ κεφάλι
τῆς Δανάης. Τὴ σωριάζει ἀναί-
σθητη πάνω στὸ κορμὶ τοῦ ἀνήμ-
πορου Ἄρη...

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ὁμως ὁ ἐφτάψυχος Δράκου-
λας, γρήγορα συνέρχεται. Καὶ
ψάχνοντας κάτω, ξαναβρίσκει κι
ἀρπάζει μὲ λύσσα τὸ πιστόλι
τοῦ.

Στὸν πρῶτο πυροβολισμό ποῦ
ρίχνει, κατευθύνει τὴν κάννη
πρὸς τὸ σημεῖο ποῦ θαρρεῖ πὺς
ξεχωρίζει τὴν ἀκαθόριστη σκιά
τοῦ Φαντεκέξ.

Μὰ τὸ βλήμα του ἀστοχεῖ.
Σῶος καὶ ἀβλαβὴς ὁ Φαντεκέξ,
ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας, τοῦ
φωνάζει κοροϊδευτικά:

— Μεγάλος σκοπευτὴς εἶσαι,
ἀδερφοῦλή μου! Ἐσύ, οὔτε γάι-
δαρο φορτωμένο μὲ θυμάρια δὲν
μπορεῖς νὰ χτυπήσης! Χά, χά,
χά!...

Ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακὸ τοῦ
ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας, ρί-

χνει κι ἄλλες σφαίρες τώρα πρὸς
τὸ σημεῖο ποῦ ἀκούστηκε ἡ φω-
νή του.

Ὁμως ὁ Κεφάλας καὶ πάλι
δὲν παθαίνει τίποτα:

— Κράτα γιὰ λίγο τὴν κάννη
σου ἀκίνητη! τοῦ λέει. Ἄν δὲν
στὴ βουλῶσα μ' ἔνα σφαιρίδιο
τῆς σφεντόνας μου, νὰ μὴ μὲ λέ-
νε Φαντεκέξ!...

Ταυτόχρονα ἀρπάζει ἀπ' τὸν
ὄμο του τὸ μικρὸ τετραπέρατο
πιθηκάκι. Καὶ κάτι τοῦ ψιθυρί-
ζει σιγὰ στὸ αὐτί.

Ὁ Δράκουλας παρατάει τώρα
αὐτόν. Ἐτοιμάζεται πάλι νὰ
«ἐκτελέσει» τὰ δυὸ Παιδιά! Τὴν
ἀναίσθητη Δανάη καὶ τὸν Ἄρη,
ποῦ κοίτεται ἀνήμερος μὲ
στραμπουληγμένο τὸ πόδι του.

Αὐτὴ τὴ φορά εἶναι βέβαιος
πὺς θὰ τελειώσῃ, μιὰ γιὰ πάν-
τα, μαζί τους. Καμμιὰ δύναμη
στὸν Κόσμο δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν ἐμποδίσῃ νὰ τοὺς χάρισῃ τὸ
θάνατο!...

Ὁμως ἔχει πάντα καὶ τὸ νοῦ
τοῦ πρὸς τὸ σημεῖο ποῦ βρίσκε-
ται ὁ Φαντεκέξ. Ἄν κάνῃ πάλι
νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ μὲ τὴν τρομερὴ
κουτουλιά του, θὰ τὸν πυροβο-
λήσῃ πρὶν προλάβῃ νὰ πλησιά-
σῃ...

Ὅσο γιὰ τὸν κίνδυνο νὰ τοῦ
ξαναπτείλῃ στὸ κεφάλι κανένα
μολυβένιο σφαιρίδιο μὲ τὴν ἀλά-
θευτη σφεντόνα, ἔχει λάβει τὰ
μέτρα του. Ἀντὶ νὰ στέκεται
ὀρθὸς καὶ νὰ τοῦ δίνει στόχο,
ἔχει πέσει τώρα μπρούμιτα,
πλάϊ στὸν ἀνοιχτὸ τάφο, ποῦ
βρίσκονται τὸ Ἀγόρι καὶ τὸ
Κορίτσι...

Μισότρελλος καθὼς εἶναι καὶ

τυφλωμένος από τις αποτυχίες και τὰ παθήματά του, κάνει πράγματα, που μονάχα ένα παιδάκι θά μπορούσε νὰ κάνει...

Καὶ νάτος τώρα: Πεσμένος καθὼς βρίσκεται πλάι στὸ λάκκο, γυρίζει τὴν κἀννη τοῦ πιστολιοῦ πρὸς τὸ βάθος του. Μὲ τὸ δάκτυλο στὴ σκανδάλη ἐτοιμάζεται ν' ἀδειάση ὅλες τὶς σφαῖρες του πάνω στὰ δυὸ Παιδιά.

Ὅμως κι αὐτὴ τὴ φορὰ ἕνα θαῦμα γίνεται! "Ἐνα τρίτο θαῦμα, ποὺ ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ φαντασθῇ καὶ νὰ τὸ περιμένεις!...

ΣΤΙΓΜΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΓΝΩΣΕΩΣ

Πρὶν προλάβῃ νὰ τραθήξῃ τὸν γατζωμένο πάνω στὴ σκανδάλη δεικτὴ τῆς δεξιᾶς παλάμης του, ἕνα λεπτὸ διαπεραστικὸ στρίγγλισμα σχίζει τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας.

Ὁ Δράκουλας ἀνασηκώνει καὶ γυρίζει τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἀπ' ὅπου ἀκούγεται ἡ φωνή... Ἐνῶ ταυτόχρονα σχεδόν, ἕνα μικρὸ μαλλιαρὸ ζωάκι τὸν κτυπάει μὲ ὀρμὴ καὶ γαντζώνεται στὸ πρόσωπό του.

Ἀσυναίσθητα ὁ ἀπαίσσιος Κακούργος ἀνασηκώνει τ' ὤπλισμένο χέρι του. Πυροβολεῖ, χωρίς νὰ τὸ θέλῃ, στὸν ἀέρα...

Ἡ φωνὴ τοῦ Φαντεκέξ, ἀκούγεται πάλι ἀπὸ μικρὴ ἀπόστασι. Δίνει κουράγιο στὸν Πιτσικόκο. Τὸ μικρὸ πιθηκάκι του:

— Ἀπάνω του, Τεντυμπόα μου! Κανόνισέ τονε καὶ θὰ σοῦ πάρω μιὰ μπανάνα!...

Ἄλλοίμονο στὸν Δράκουλα! Οἱ στιγμὲς ποὺ ἐπακολουθοῦν εἶναι ἀφάνταστα τραγικὲς γι' αὐτόν!

Ὁ Πιτσικόκος μὲ μιὰ φοδερὴ δαγκωματιά, κόβει, πέρα γιὰ πέρα, τὴ μύτη τοῦ Κακούργου!

Ταυτόχρονα κτυπάει τὰ δυὸ μπροστινὰ ποδαράκια του στὰ μάτια του καὶ χώνει βαθειὰ τὰ γαμπὰ του νύχια μέσα σ' αὐτά.

— Βοήθειαιααα! οὐρλιάζει μὲ τρόπο, φρίκη καὶ ἀπόγνωση ὁ Χάρμαν. Ἐνῶ πασχίζε μὲ κάθε τρόπο νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ καταματωμένο πρόσωπό του τὸ φοβερὸ πιθηκάκι.

Ὅμως ἐκεῖνο ἔχει κάνει πιά τὴ δουλειά του. Καὶ ξαναγυρίζει στὸν Φαντεκέξ βγάζοντας χαρούμενα λεπτὰ ξεφωνητά! Σὰ νὰ πανηγυρίξῃ γιὰ τὴν πραγματικὰ μεγάλῃ νίκη του!...

Τυφλωμένος κι ἀπὸ τὰ δυὸ του μάτια, ὁ Δράκουλας, πετιέται τώρα ὀρθός. Κ' ἐξακολουθώντας νὰ οὐρλιάζει ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν ματιῶν καὶ τῆς κοιμένης μύτης του, τὰ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει σὰν τρελλὸς ζητώντας στὴ φυγὴ τὴν ἀδύνατη πιά σωτηρία του...

Μὰ τὸ σκοτάδι τώρα τῶν ματιῶν του εἶναι πιὸ βαθύ ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς τραγικῆς αὐτῆς νύκτας...

Καὶ ὁ δυστυχισμένος τρέχει μαρτυρικὸ δρόμο. Πότε σκουντοφλάει στοὺς τάφους καὶ γκρεμοσκακίζεται... Πότε στοὺς στυροὺς... Πότε κουτουλάει στοὺς κορμούς τῶν θεόρατων κυπαρισσιῶν!...

Τὸ κεφάλι του εἶναι κατασπα-

σμένο. Τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὸ κορμί του, τὸ ἴδιο...

Κι ὅλο βροντοχτυπιέται κάτω. Κι ὅλο ξανασηκώνεται καὶ συνεχίζει τὸ τραγικὸ φευγικό του.

Πάνω ἀπὸ τὸν τάφο πού βρίσκονται ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη, πού στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει, φθάνει τώρα ὁ Φαντεκέξ:

— Ὁ Τεντυμπόας μου τοῦ-
βγαλε τὰ μάτια! πληροφορεῖ τὰ
δυὸ Παιδιά. Καὶ τώρα, στρα-
βούλιακας, καθὼς εἶναι, τρέχει
χτυπώντας πάνω σ' ὅ,τι βρεθῇ
μπροστά του! Χά, χά, χά!...

Καὶ προσθέτει μελαγχολικά:

— Τὸ μόνο ἄσχημο εἶναι πὼς
χρωστάω τώρα στὸν Πιτσικόκο
μιὰ μπανάνα! Ἄν δὲν τοῦ τῇ
δώσω, εἶναι ἱκανὸς νὰ ξεφλου-
δίση καὶ νὰ φάη... ἔμένα!...

Ὁ Ἄρης πονεῖ ἀφάνταστα
γιὰ τὴ φοβερὴ συμφορὰ τοῦ
Δράκουλα!... Ἄν ἄκουγε πὼς
ὁ Κακούργος εἶχε βρῇ τὸ θάνα-
το, σίγουρα θὰ ἔμενε ἱκανοποιη-
μένος. Ὅμως νὰ δοκιμάζῃ ἓνα
τέτοιο φρικτὸ μαρτύριο, δὲν τὸ
βαστάει ἡ καρδιά του.

Στὸ μεταξύ ὁ Φαντεκέξ, μὲ
τὴν ὑπεράνθρωπη ρύναμι πού δι-
αθέτει, σκύβει στὸ λάκκο. Ἀρ-
πάζει πρῶτα ἀπὸ τὰ μαλλιά τῇ
Δανάῃ. Τὴ βγάζει ἔξω:

— Μὲ τὸ μπαρδόν, ἂν σοῦ χά-
λασα τὴν περμανάντια σου! τῆς
κάνει κοροϊδευτικά.

Ἀμέσως, καὶ ξανασκύβοντας,
ἀρπάζει καὶ τὸν Ἄρη ἀπὸ τὸ
ἓνα πόδι του. Χωρὶς νὰ ξέρῃ
πὼς εἶναι τὸ στραμπουληγμένο!
Τὸν τραβάει κι αὐτὸν μὲ δύναμι
ἐπάνω. Τὸν βγάζει ἔξω...

Αὐτὸ ἦτανε!... Ὁ Μικρὸς

Φαντομάς βγάζει στεναγμὸ ἀνα-
κουφίσεως. Μὲ τὸ τράηγμα
πού τοῦ ἔκανε ὁ Φαντεκέξ, τὸ
βγαλμένο πόδι ξανάρθε στὰ θέ-
σι του!

Ἀμέσως, πετιέτ' ἐπάνω ὀρθὸς
κι ὀλόγερος!

Τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ τυφλωμένου
Δράκουλα ἀκούγονται δυνατὰ ἀ-
κόμα, καθὼς ἐξακολουθεῖ νὰ
τρέχῃ κτυπώντας πάνω στοὺς
σταυροὺς τῶν τάφων καὶ τοὺς
κορμούς τῶν κυπαρισσιῶν...

Ἡ καρδιά τοῦ Ἑλληνόπουλου
δὲν ἀντέχει ν' ἀκούῃ τὰ τραγικά
πονεμένα ξεφωνητά του:

— Θὰ τρέξω νὰ τὸν βοηθή-
σω! λέει στοὺς δυὸ Συντρόφους
του.

Μὰ δὲν προφθαίνει. Γιατί
τὴν ἴδια στιγμή, σφυρίγματα
ἀντηχοῦν ἀπὸ τὴ μεγάλη κεν-
τρικὴ εἴσοδο τοῦ Νεκροταφείου.
Ταυτόχρονα καὶ τὸ ποδοβολητὸ
τῶν Ἀστυνομικῶν πού τρέχουν
πρὸς τὸ μέρος τους...

Οἱ πυροβολισμοὶ καὶ οἱ φω-
νές, τοὺς εἶχαν φέρεי μέχρις ἐ-
κεῖ

— Γρήγορα, νὰ φύγουμε!
κάνει ὁ Ἄρης. Τρεχάτε πρὸς τὸ
μανδρότοιχο. Νὰ τὸν πηδήσουμε
καὶ νὰ κλειστοῦμε στὸ σπίτι
μας!...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ!

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Τὰ τρία Παιδιά, τρέχοντας
καὶ πηδώντας σὰν θρυκόλακες,
ἀνάμεσα στοὺς τάφους, φθάνουν
στὸν χομηλὸ μανδρότοιχο πρὶν
τοὺς ἀντιληφθοῦν οἱ Ἀστυνομι-

κοί. Κι άπ' εκεί βρίσκονται γρήγορα έξω. Τέλος τρυπώνουν στο μικρό σπιτάκι τους. Κλειδαμπαρώνουν την πόρτα του. Καί κολλάνε τὰ μάτια τους στις γρίλλιες του παραθύρου, πού βλέπει πρὸς τὸ Νεκροταφεῖο.

Ὁ Ἄρης τοὺς συμβουλεύει σιγά κι ἀνήσυχος:

— Προσέχτε!... Δὲν πρέπει νὰ κάνουμε τὸν παραμικρὸ θόρυβο! Καί πρὸ παντὸς νὰ μὴν ἀνάψουμε φῶς!...

Ὅλοι μαζί τώρα, κρυφοκυτάζουν μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ Νεκροταφείου. Καί τεντώνουν τ' αὐτιά τους γιὰ ν' ἀκούσουν καλύτερα...

Βλέπουν τὶς φωτεινὲς δέσμες ἀπὸ τὰ κλεφτοφάναρα τῶν Ἀστυνομικῶν πού φθάνουν στὸ Φυλάκειο. Ψάχνοντας βρίσκουν μέσα στὸν ἀνοικτὸ τάφο τὸν δολοφονημένο μὲ στιλέττο Νυκτοφύλακα...

Ταυτόχρονα ἀκοῦνε καί τὰ πονεμένα βογητά τοῦ τυφλωμένου Δράκουλα, πού τρέχει κτυπώντας πότ' ἐδῶ καί πότ' ἐκεῖ.

Τρέχουν πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἀκούγονται τὸ ποδοβολητὸ καί οἱ φωνές του.

Τέλος φθάνουν κοντὰ τοῦ φωνάζοντας:

— Ἄλτ!... Ψηλὰ τὰ χέρια! Παραδόσου!...

Ὅμως ποῖς τοὺς ἀκοῦει. Ὁ παράφρων Ἐπιστήμονας πού δὲν θέλει νὰ πέση στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας, ἀδιαφορεῖ στὰ παραγγέλματά τους. Συνεχίζει τὸ ἀπεγνωσμένο φευγιό του, χωρὶς νὰ βλέπη καί χωρὶς νὰ ξέρη πού πηγαίνει...

Οἱ Ἀστυνομικοὶ τὸν κυνηγᾶνε... Λίγα βήματα ἀκόμα καί θὰ τὸν φθάσουν...

Ὅμως ἀλλοίμονο!...

Ὁ Δράκουλας ἔχει προχωρήσει τώρα. Βρίσκεται στὸ βάθος ἀριστερὰ τοῦ ἀπέραντου Νεκροταφείου. Στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν οὔτε τάφοι οὔτε κυπαρίσσια. Εἶναι ἓνας ἐλεύθερος χώρος... Στὴ μέση του χάσκει τὸ καρπὸ στόμιο ἑνὸς μεγάλου στρογγυλοῦ λάκκου. Κάτι σὰν τεράστιο πηγάδι. Καί ὁ λάκκος αὐτὸς εἶναι πολὺ βαθύς. Ὅμως φαίνεται πὼς δὲν ἔχει τελειώσει ἀκόμα τὸ σκάφημό του. Γιατί γύρω - γύρω στὸ μεγάλο αὐτὸ πηγάδι, εἶναι τοποθετημένες μερικές λάμπες τοῦ πετρελαίου. Γιὰ νὰ μὴν παραπατήση κανεὶς καί γκρεμιστῇ στὰ βάθη του...

Τέτοιους λάκκους ἀνοίγουν στὰ Νεκροταφεῖα τῆς Ἀμερικῆς γιὰ νὰ ρίχνουν τὰ κώικαλα τῶν Νεκρῶν μετὰ τὴν ἐκταφή τους.

Καί νά: Οἱ Ἀστυνομικοὶ δὲν ξέρουν πὼς ὁ ἄγνωστος πού κυνηγοῦν εἶναι τυφλωμένος. Ἔτσι παραξενεύονται βλέποντάς τον νὰ τρέξη ἴσια κατὰ τὸ φωτισμένο στόμιο τοῦ μεγάλου πηγαδιοῦ... Θερροῦν πὼς τραβάει μὲ τὴ θέλησί του πρὸς τὰ ἐκεῖ. Γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ...

— Γρήγορα!... Προλάβετε τον! κάνει ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας στοὺς ἄνδρες του...

Μὰ εἶναι ἀργά πιά... Στὸ μεταξύ ὁ μισοπεθαμένος καί τυφλὸς Ντὰβ Χάρμαν, φθάνει στὸ στόμιο τοῦ λάκκου, πού φυσικὰ δὲν τὸ βλέπει. Καί σκοντάφτον-

—“Ατιμο σκυλί θά πεθάνης μουγγρίζει άγρια ο Κακούργος, προτείνοντας στον “Αρι την κάννη του πιστολιού του. Όμως την ίδια στιγμή...

τας σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναμμένες κόκκινες λάμπες, γκρεμοτσακίζεται στὸ βάθος του...

Κάτω οἱ ἐργάτες ἔχουν ἀφήσει τὶς ἀξίνες καὶ τὰ φτυάρια τους...

Ὁ Δράκουλας πέφτοντας μὲ ὀρμὴ κτυπάει τὸ κεφάλι του στὴν πλατιὰ κοφτερὴ λάμα ἐνὸς φτυαριοῦ. Καὶ τὸ ἀνοίγει στὰ δύο.

Ἡ ἀμαρτωλὴ ζωὴ τοῦ σαδιστῆ, τοῦ κοικοῦργου, ἀλλὰ καὶ τοῦ μεγαλοφυοῦς αὐτοῦ Ἐπιστήμονα, ἦταν μοιραῖο νὰ βρῇ αὐτὸ τὸ τραγικὸ τέλος.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΙΣΤΙΚΟΚΟΥ

Οἱ Ἀστυνομικοὶ τοποθετοῦν, σέρνοντας, πάνω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ πηγαδιοῦ ἓνα μεγάλο μαγκανοπήγαδο. Εἶχε τραβηχτῇ ἀπὸ τοὺς ἐργάτες λίγο πιὸ κεῖ. Στὴν τελευταία γωνιὰ τοῦ μανδρότοιχου...

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δένεται ἀπὸ τὸ χονδρὸ σχοινί. Οἱ ἄλλοι τὸν κατεβάζουν κάτω... Ἐκεῖ ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὸ πτώμα τοῦ ἀγνώστου.

— Ἀνεβάστε μας! φωνάζει στοὺς συναδέλφους του.

Ἐκεῖνοι γυρίζοντας ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες τοῦ τὸ μαγκανοπήγαδο, τοὺς βγάζουν ἐπάνω.

Ὁ Δράκουλας εἶναι νεκρὸς.

.....

Τὴν ἴδια στιγμή μέσα στὸ πλαγιὸν σπιτάκι τῶν τριῶν Παιδῶν, ὁ Φαντεκὲς, ἀναπηδάει:

— Βρέ, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!

— Τί τρέχει; τὸν ρωτᾶνε μ' ἓνα στόμα ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη.

— Ἐχασα τὸν Πιτισκόκο μου! τοὺς κάνει μὲ ἀπόγνωση.

— Ὅταν μπήκαμε ἐδῶ, δὲν τὸν κρατοῦσε στὰ χέρια σου;

— Ὅχι!... Μὲ τὴ φασαρία τὸν ξέχασα! Μὰ κι αὐτὸς μὲ ξέχασε μέσ' τὸ Νεκροταφεῖο. Ἐχει, βλέπεις, μερικὲς τζίτζιφιές ἐκεῖ. Κι ὁ Τεντυμπόας μου γιὰ δυὸ πράγματα τρελλαίνεται: Γιὰ τὰ μένα καὶ γιὰ τὰ τζίτζιφα!...

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Φαντεκὲς, γινεῖται γιὰ νὰ φύγῃ...

Ὁ Ἄρης κάνει νὰ τὸν ἐμποδίση:

— Μή... Δὲν πρέπει νὰ βγῇ κανένας μας ἔξω... Ἄν μᾶς πάρῃ τὸ μάτι τῶν Ἀστυνομικῶν χαθήκαμε!...

Ὅμως ποῖος τὸν ἀκούει!... Μποροῦντὰ στὸν Πιτισκόκο του ὁ Φαντεκὲς δὲν λογαριάζε τίποτα!

Καὶ τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, φθάνει τρέχοντας στὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ τους. Σπρώχνει τὴν πόρτα μὲ βιάσι. Χάνεται ἔξω στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Τέλος περδαλεῖ τὸν μανδρότοιχο τοῦ Νεκροταφείου. Κι ἀρχίζει νὰ φάχνῃ ἀνυπόμονος. Μὰ ὁ «Τεντυμπόας» του δὲν φαίνεται πούθενά.

— Πιτισκόκοοοο!... Πιτισκόκο!... τοῦ φωνάζει σιγά.

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται: Ψηλὰ ἀπὸ μιὰ μεγάλη τζίτζιφιά, πέφτει στὸν ὦμο του, μασσουλώντας, τὸ μικρὸ τετραπέρατο πιθηκάκι!

Ὁ Φαντεκὲς τὸ μαλλώνει:

— Τεντυμπόα, πρόσεξε καλά:
"Αν μου ξανακάνης τέτοια λά-
χάρρα, κάνηκες! Θά σου δέσω
την ούρα στο λαιμό και θά σ'
άφήσω νά πνιγής με τὸ... πάσ-
σο σου!...

Ἀμέσως, ξαναπηδώντας τὸν
χαμηλὸ μανδρότοιχο τοῦ Νεκρο-
ταφείου, τρυπώνει πάλι στὸ σπι-
τάκι τους.

— Τὸν βρήκες; ρωτάει ἡ Δα-
νάνη, πρὶν ἀκόμα παρουσιασθῇ
στὸ κατώφλι τῆς πόρτας.

— Ναί! τῆς ἀποκρίνεται.
Εἶχε σκαρφαλώσει σὲ μιὰ τζι-
τζιφιά κ' ἔτρωγε τὸν ἀγλέωρα.
Σίγουρα ἡ κοιλιά του θά πάθῃ
κοιλιακά!...

Ὁ Ἄρης τὸν ἀγριοκυττάζει:

— Μήπως σέ εἶδε κανένας;

Ὁ Φαντεκεξ κοροϊδεύει:

— Καὶ βέβαια! Μὲ εἶδε ὁ
Πιτσικόκος!... Λές νά πάῃ νά
μᾶς καταγγεῖλῃ;

Ἡ Δανάνη γελᾷ:

— Χά, χά, χά!... Καλὰ σοῦ
λέει, μωρὲ Ἄρη!... Πολὺ φοβι-
τσιάρης εἶσαι! Ἀμὰν πιά μ' ἔ-
σένα! Ὅλο τὸ κακὸ βάζεις στὸ
νοῦ σου!...

Ὁμως νά: Τὴν ἴδια στιγμή,
δυνατὰ χτυπήματα ἀκούγονται
στὴν πόρτα τους:

— Τόκ, τόκ, τόκ!... Ἀστυ-
νομία! Ἀνοίχτε ἀμέσως!...

ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Ἡ Δανάνη τρομοκρατιέται:

— Θεέ μου!... Τί θά κάνου-
με τώρα; Θά μᾶς πιάσουνε! Θά
μᾶς στείλουνε στὴν ἠλεκτρικὴ
καρέκλα!

— Ἐχε θάρρος! τῆς κάνει ὁ
Ἄρης.

Ὁ Φαντεκεξ γελᾷ ἀτάραχος
ἐπαναλαμβάνοντας τὰ λόγια
ποῦ ἐκείνη εἶχε πῇ πρὶν λίγες
στιγμές:

— Καλὰ σοῦ λέει, μωρὲ Δα-
νάνη. Πολὺ φοβιτσιάρρα εἶσαι!
Ἀμὰν πιά με ἔσένα! Ὅλο τὸ
κακὸ βάζεις στὸ νοῦ σου!...

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς προχω-
ρεῖ σοβαρὸς. Ἀνοίγει τὴν ἐξω-
τερικὴν πόρτα...

Ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Ἀ-
στυνομίας καὶ τρεῖς - τέσσερες
πόλιςμων βρίσκονται ἀπ' ἐξω:

— Συμβαίνει τίποτα, κύριοι;
τοὺς ρωτάει ψυχραίμος.

— Πρὶν λίγο κάποιος πήδησε
μέσ' ἀπ' τὸ Νεκροταφεῖο καὶ
τρύπωσ' ἐδῶ... Ἐσὺ ἤσουν;

— Ὁχι! Κάποιος φίλος μου.
Ἐχε ἓνα μικρὸ πιθηκάκι καὶ
τοῦ ξέφυγε... Πῆδησε μέσα γιὰ
νά τὸ πάρῃ...

— Πόσοι μένεν' ἐδῶ;

— Ἐγώ, αὐτὸς ὁ φίλος μου
καὶ μιὰ κοπέλλα.

— Ἐτοιμασθῆτε νά μᾶς ἀκο-
λουθήσετε. Θά πάμε στὴν Ἀ-
στυνομία...

Σὲ λίγο τὰ τρία Παιδιὰ βρί-
σκονται στὸ πιδὸ κοντινὸ Ἀστυ-
νομικὸ Τμήμα τοῦ Σικάγου.

Ὁ Ἀξιωματικὸς τῆς Ὑπηρε-
σίας, ἀφοῦ τοὺς παίρνει τὰ
στοιχεῖα, ἀρχίζει μιὰ πρόχειρη
ἀνάκρισι. Ὁμως στὶς ἐρωτή-
σεις του, οὔτε ὁ Ἄρης, οὔτε ἡ
Δανάνη ἀποκρίνονται. Κρατᾶνε,

μέ πείσμα, κλειστό τὸ στόμα τους...

— Ρῶτα ἐμένα καὶ θὰ στὰ πῶ ὅλα, με τὸ σὶ καὶ με τὸ νίγημα! τοῦ λέει ὁ Τζωννυζών, χαϊδεύοντας τὸ ἀχώριστο πιθηκάκι του.

— Ἀκούσατε τοὺς πυροβολισμούς; τὸν ρωτᾷ ὁ Ἀστυνόμος.

— Καὶ βέβαια! Κουφοὶ εἴμαστε;

— Καὶ δὲν ἀνησυχῆσατε;

— "Οχι! τοὺς νομίσαμε γιὰ... μπιστολιές!

Ὁ Ἀξιωματικὸς τὸν ἀγριοκυττάζει:

— Εἶδατε μέσα σ' ἓναν τάφο νεκρὸ τὸν Νυκτοφύλακα;

— Καὶ βέβαια! Στραβοὶ εἴμαστε;

— Καὶ δὲν σὰς ἔκανε ἐντύπωσι;

— "Οχι! Τὸ σωστὸ εἶναι οἱ πεθαμένοι νὰ βρίσκονται μέσα στοὺς τάφους. Κι ὅχι νὰ κάνουν βόλτες ἀπ' ἔξω!...

Ὁ Ἀστυνόμος καταλαβαίνει πῶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ συνεννοηθῇ μαζί του.

— Λέγε, ἐσύ! διατάζει τὸν Ἀρη. Ἄν συνεχίσῃς νὰ μὴ μιλάς θὰ σὲ στείλω στὴ Φυλακὴ!

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς τοῦ ἐπαναβάσκει τὴ δῆλωσι πού εἶχε κάνει καὶ στὴν ἀρχή:

— Μὴ με πιέζετε, κύριε Ἀστυνόμε! Αὐτὰ πού ἔχω νὰ καταθέσω εἶναι πολὺ σοβαρά! Παρακαλῶ νὰ με παραπέμψετε στὸν Εἰσαγγελέα. Μόνον σ' αὐτὸν μπορῶ νὰ μιλήσω...

Ὁ Ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας προσβάλλεται:

— Κι' ἐγώ, τί εἶμαι;

Ὁ Ἀρης ἔχει τὴν ἀπάντησι ἔτοιμη:

— Κάποιος πού δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ μάθῃ αὐτὰ πού ἔχω νὰ πῶ...

Ὁ Ἀστυνομικὸς γίνεται τώρα θεριὸ ἀνήμερο. Σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα χαστούκι. Ὅμως ἀλλάζει ἀμέσως γνώμη. Κι ἀντὶ χαστούκι, τοῦ τινάζει μιὰ φοβερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο:

— Νά, λοιπόν! Γιὰ νὰ μάθῃς νὰ σέβῃς τοὺς ἀστυνομικοὺς!

Ἡ μύτη τοῦ περηφάνου Ἑλληνόπουλου ἀνοίξει ἀμέσως. Καὶ κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα τρέχει, σὰν καταρράκτης πρὸς τὰ στήθια του. Ὅμως, ὁ Ἀρης, διατηρεῖ τὴν ψυχραιμία του. Κι' ἐνῶ στὰ ματωμένα του χεῖλια διαγράφεται ἓνα καλόκαρδο χαμόγελο, ἀποκρίνεται στὸν Ἀστυνομικόν:

— Σέβομαι τοὺς Ἀστυνομικοὺς καὶ ἀκολουθῶ πάντα τὸ καλὸ παράδειγμά τους. Ὅριστε καὶ ἡ ἀπόδειξις:

Καὶ σφίγγοντας τὴν ἀσφαλὲν καὶ ὑπεράνθρωπη σὲ δύναμι γροθιά του, ἀνταποδίδει, στὸ δεκαπλάσιο, τὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀξιωματικοῦ!

Ἐκεῖνος γέρνει πρὸς τὰ πίσω καὶ σωριάζεται κάτω σὰν βῶδι πού τὸ κτύπησαν μὲ μαχαίρι στὴ βάση τοῦ στέρκου του.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν χαρίζει κάστανα. Οὔτε κ' ἐπιτρέπει σὲ κανέναν νὰ κἀνὴ κατὰχρησι τῆς ἐξουσίας του. Ξέρει καλὰ πῶς ὁ Νόμος ἀπαγορεύει στὸν Ἀστυνομικόν νὰ χτυπήσῃ ἓναν πο-

λίτη, γιά ὁποοδήποτε λόγο. "Αν ὅμως ὁ 'Αστυνομικός, πού ἐκ-προσωπεῖ τὸ Νόμο, παρανομήσει, τότε παύει νὰ εἶναι καὶ ἀστυνο-μικός. 'Οπότε δὲν ἔχει καὶ ὁ πολίτης ὑποχρέωσι νὰ τὸν σε-βαστῇ.

Αὐτά, βέβαια, δὲν εἶναι σω-στά γιά μᾶς ἐδῶ. Μὰ ἔτσι σκέ-πτονται στὴν 'Αμερική. Καὶ μὴ ξεχνᾶμε, πῶς ὁ "Αρης ἐκεῖ ἔχει μεγαλώσει καὶ ἀνατραφῇ.

"Εξω φρενῶν ὁ 'Αξωματικός γιά τὸ πάθημά του, πετιέται ὀρ-θός. Καὶ διατάζει τοὺς κατω-τέρους του:

— Περᾶστε του τὶς χειροπέ-δες. Καὶ γρήγορα στὸν Εἰσαγ-γελέα!... Θὰ τὸν διορθώσω ἐ-γώ!...

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ» ΚΑΤΑΘΕΤΕΙ

Στὸν Εἰσαγγελέα ὁ "Αρης λέει ὅλα ὅσα ξέρει γιά τόν, νε-κρὸ πιά, Ντᾶβ Χάρμαν. 'Ανα-φέρει τὰ ἐγκλήματα πού εἶχε κά-νει, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα πού λογά-ραζε νὰ κάνη!... Μιλάει γιά τὸν Μαύρο Πύργο καὶ γιά τοὺς κατασκόπους πού συγκεντρώνον-ταν κάτω στὰ φοβερά ὑπόγειά του. Τέλος, δείχνει στὴν Εἰσαγ-γελέα τὸ ἐπίσημο ἔγγραφο πού ἐνοχοποιοῦσε τὸν κακούργο 'Ε-πιστήμονα γιά ἀντικατάσκοπο καὶ προδότη τῆς Πατρίδας του!

Καὶ λέει, καὶ λέει ὅρες ὁλό-κληρες. 'Ενῶ οἱ γραμματεῖς τοῦ Εἰσαγγελέα γράφουν μὲ βάρδιες.

'Ο "Αρης δὲν ἀφήνει τίποτα χωρὶς νὰ τὸ πῇ, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα μονάχα. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἓνα

μεγάλον μυστικό, πού κι αὐτὸς ὁ ἴδιος θέλει νὰ τὸ ξεχάσῃ...

.....

Καὶ ἡ Δικαιοσύνη τῶν 'Αν-θρώπων, μὲ τὸν θάνατο τοῦ Ντᾶβ Χάρμαν, κλείνει γιά πάντα τὸν φάκελλο τῶν ἐγκλημάτων του. 'Η Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἔχει τῶ-ρα τὸ λόγο...

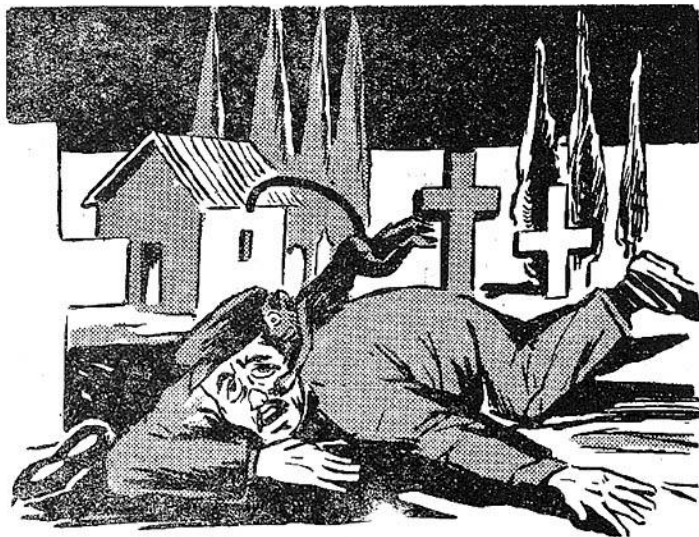
'Ο Εἰσαγγελεὺς δίνει θερμὰ συγχαρητήρια στὸν "Αρη, κατα-λήγοντας μὲ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ λόγια:

—Θεωρῶ τὴν ἀποκάλυψι τῶν ἐγκλημάτων τοῦ κακούργου 'Επι-στήμονα καὶ τὴν ἐξόντωσί του, σὰν ἔργο ἀποκλειστικὰ δικό σου!... Εὐχομαι, παιδί μου, νὰ συνεχίσῃς τὴ δρᾶσί σου γιά τὴν Δικαιοσύνη, τὴν 'Ελευθερία καὶ τὸ καλὸ τῆς 'Ανθρωπότητος!...

Καὶ οἱ τρεῖς — ἡ καλύτερα οἱ τρισήμισι — μικροὶ ἥρωες. ἂν λογαριάσουμε καὶ τὸν Πισι-κόκο, ξαναγυρίζουν λεύτεροι καὶ χαρούμενοι στὸ φτωχικὸ τους σπιτάκι.

"Ὅσο γιά τὴ γροθιά πού ὁ "Αρης εἶχε δώσει στὸν 'Αξωμα-τικό τοῦ Τμήματος, δὲν τιμωρή-θηκε. Γιατί ὁ ἴδιος ὁ 'Αστυνο-μικός συναισθάνθηκε τὸ λάθος του. Κατάλαβε πῶς αὐτὸς εἶχε πρῶτος παρανομήσει, χειροδι-κώντας. "Αρα αὐτὸς ἦταν καὶ ὁ ὑπεύθυνος γιά ὅ,τι κακὸ ἐπακο-λούθησε εἰς βάρος του... "Ετσι, δὲν κατήγγειλε τὸν 'περήφανο Νέο, πού τόσο δίκαια τοῦ εἶχε φερθῇ.

.....

Ὁ Πιτσικόκος κάνει λυσσασμένη ἐπίθεσι στὸν Κακοῦργο.
Μὲ μιὰ δαγκωματιά τοῦ κόθει, πέρα γιὰ πέρα, τὴ μύτη.
Ἐνῶ ταυτόχρονα καρφώνει τὰ νύχια τῶν μπροστινῶν του
ποδαριῶν στὰ μάτια του!

Δὲν ἔχουν περάσει παρὰ τρεῖς
μονάχα ἡμέρες ἀπὸ τὰ παρατά-
νω γεγονότα, ὅταν μιὰ ἐπίσκε-
ψις στὸ σπίτι τοῦ Ἄρη, τῆς
Δανάης καὶ τοῦ Φαντακέξ, ἔρχε-
ται νὰ δώσῃ ἀκόμα πὶο μεγάλη
χαρὰ στοὺς τρεῖς ἥρωές μας.

Εἶναι σούρουπο πιά, ὅταν ἓνα
ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο φρενά-
ρει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τους.

Ἕνας πόλιςμαν κάθεται στὸ
βολάν. Κι ἄλλοι δυὸ στὰ πίσω
εὐρύχωρα καθίσματα.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ Ἀστυνομικοὶ
κατεβαίνουν.

— Ἄρης Γραικός; ρωτᾶνε.

— Ἐγὼ εἰμαι! τοὺς ἀποκρί-
νεται ὁ Μικρὸς Φαντομάς.

Οἱ Ἀστυνομικοὶ τὸν χαιρε-
τοῦν μὲ σεβασμό, φέρνοντας τὴν
παλάμη στὸ γέισο τοῦ πιλῆκιου
τους.

Καὶ κυττάζοντάς τον μὲ θαυ-
μασμό, σὺν ἥρωα, τοῦ δηλώ-
νουν:

— Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνο-
μίας σὰς προσκολεῖ στὸ γρα-
φεῖο του. Ἀπόψε θὰ «λάβῃ χά-
ραν» ἡ τελετὴ τῆς παρασημοφο-
ρίας σας! Θὰ σὰς ἀπονεμηθῇ

τὸ χρυσοῦν μετάλλιον τῆς Ἀνδρείας. Καὶ μαζί μ' αὐτὸ κ' ἓνα χρηματικὸ βραδεῖο δέκα χιλιάδων δολλαρίων! Περάστε στὸ αὐτοκίνητο, παρακαλῶ!

Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ ἡ Δανάη ἀγκαλιάζει καὶ φιλάει στὸ μέτωπο τὸν Ἀρη. Ἐνῶ τοῦ ψιθυρίζει στὸ αὐτὶ σιγὰ κ' ἐπιτακτικὰ:

— Θὰ μοῦ πάρης ἓνα μεταξωτὸ φόρεμα, λουστρινένια γοβάκια, διαμαντένιο δαχτυλίδι, πλατινένιο βραχιόλι καὶ μαργαριταρένιο κολλιέ! Μὴν ξεχνᾷς πῶς κ' ἐγὼ βοήθησα στὸ Δράκουλα! Ἔτσι;

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΔΙΚΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ Ἀρης χαμογελάει κάνοντας μιὰ καταφατικὴ κίνησι τοῦ κεφαλοῦ του. Καὶ πρόχωρῶντας μπαίνει ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου. Στρογγυλοκάθεται στὰ πίσω καθίσματα.

Ταυτόχρονα ὁ Φαντεκὲξ ρωτᾷ σοβαρὸς τοὺς Ἀστυνομικούς:

— Ἡ δική μου παρασημοφορία πότε θὰ λάβῃ χώραν, περικλῶ; Κανονίστηκε τὸ ζήτημα γιὰ νὰ... περάσω ἀπὸ Δευτέρα;

Οἱ Ἀστυνομικοὶ χαμογέλανε καλοκάγαθα. Καὶ μπαίνοντας ἀπὸ τὶς δυὸ πόρτες τοῦ αὐτοκινήτου κάθονται σὰν τιμητικὴ φρουρὰ τοῦ Ἀρη. Ὁ ἓνας δεξιά καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερά του.

Καὶ τὸ μαῦρα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ξεκινᾷ. Σὲ λίγο ἔχει χαθῆ στὸ βάθος τοῦ δρόμου πρὸς

τὸ Σικάγο...

— Ὁ φιλαράκος τὴν ἔψησε γιὰ καλὰ! κάνει ὁ Φαντεκὲξ.

— Ναί! συμφωνεῖ χαρούμενη ἡ Δανάη. Θὰ πάρῃ ἓνα μετάλλιο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ δέκα χιλιάδες δολλάρια γιὰ... μένα! Σώθηκα, Φαντεκὲξάκο μου! Τραλαλά, τραλαλά, τί ὠραία, τί καλὰ!...

Ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας ἀναστενάζει:

— Αὐτὲς εἶναι οἱ μεγάλες ἀδικίες τῆς Ζωῆς! μουρμουρίζει.

Ἡ ὁμορφὴ μελαχροινὴ Κοπέλλα σοβαρεῖται:

— Γιατί τὸ λὲς αὐτό, Τζωννιτζῶν;

— Καθότι, τὸ χρυσοῦν «μετάλλευμα» ἔπρεπε νὰ τὸ πάρω ἐγώ, πού ζάλισα τὸ Δράκουλα μὲ τὴν κουτουλιά μου. Καὶ τὶς δέκα χιλιάδες δολλάρια ἔπρεπε νὰ τὶς πάρῃ...

— Ποιὸς καλέ;

— Ὁ Πιτσικόκος!...

— Τὸ μαϊμουδάκι; Χά, χά, χά! κάνει ἡ Δανάη, ξεκαρδισμένη στὰ γέλια.

— Μίλιστα, κυρία μου! Γιατί αὐτὸς ἔβγαλε τὰ μάτια κ' ἔκοψε τὴ μύτη τοῦ Μακαρίτη. Τὸ ὅποιον, μὴ ἔχοντας μύτη ὁ «συχωρεμένος», δὲν «μυρίστηκε» τὴν πηγὰδα καὶ τσοῦπ, κατέπεσε ἐπὶ τοῦ πυθμένος της καὶ... αἰωνία του ἡ μνήμη! Ἔτσι Τεντυμπόα μου;

Καὶ φέρνει τὴ δεξιὰ παλάμη στὸν ἀριστερό του ὦμο, γιὰ νὰ χαϊδέψῃ τὸ μικροσκοπικὸ τετραπέρατο κι ἀχώριστο πιθηκάκι του.

“Ομως τὰ μάτια του παίρνουν ἀμέσως ἔκφρασι ἀνήσυχη. “Ο Πιτσικόκος δὲν βρίσκει ἐπάνω του. Μὰ οὔτε καὶ κάτω. Οὔτε καὶ μέσα στὸ σπίτι, ἢ στὴν αὐλή!

— Τεντυμπόα! Τεντυμπόα! τοῦ φωνάζει. “Ομως κανένα στρίγγλισμα δὲν παίρνει σὲ ἀπάντησί του.

— Μήπως ξαναπῆγε γιὰ τζί-τζιφα; ἀναρωτιέται ἡ Δανάη.

Μ’ ἓνα πῆδημα ὁ Φαντεκέξ βρίσκεται μέσα στὸ Νεκροταφεῖο. Ψάχνει τρέχοντας ἀνήσυχος ἐδῶ κ’ ἐκεῖ.

— Πιτσικόκοσοοο! Πιτσικόκο! φωνάζει καὶ ξαναφωνάζει.

“Ομως χαμένος ὁ κόπος του. Τὸ πιθηκάκι ἔχει ἐξαφανιστῇ.

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ Κοριτσιοῦ φωτίζονται ξαφνικά ἀπὸ μιὰ ἰδέα:

— Τὸ βρήκα, Τζωνυτζών!

— Τί;

— Θὰ τρύπωσε κρυφὰ στὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο.

“Ο Φαντεκέξ μονολογεῖ:

— Δίκηο ἔχεις!... Θές, ἀ-δερφούλα μου, νὰ πῆγε κι’ αὐτὸς γιὰ... παρασημοφορία;

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια, τρέχοντας σὰν ἐλάφι πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχε ἀκολουθήσει τὸ ἀμάξι τῶν Ἀστυνομικῶν.

— Τρελλάθηκες καλέ! τοῦ φωνάζει ἡ Κοπέλλα. Μὰ εἶναι δυνατόν νὰ προλάβῃς τὸ αὐτοκίνητο; Αὐτὸ θάχῃ φτάσῃ τώρα στὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας.

Συνεχίζοντας νὰ τρέχῃ ὁ Τζωνυτζών, τῆς ἀποκρίνεται δυνατά:

— Ἐκεῖ πηγαίνω κ’ ἐγώ!...

Ἐκεῖ!...

ΚΑΤΙ... ΦΑΒΑ
ΕΧΕΙ Ο ΛΑΚΚΟΣ!

Λοχαγιασμένος ἀπὸ τὸν ποδο-ρόδρομο, ὁ Φαντεκέξ, πού δὲν εἶχε οὔτε σέντζι, γιὰ νὰ πάρῃ λεωφορεῖο, φθάνει στὸ κτίριο πού στεγάζεται τὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας.

— Ἐρχομαι γιὰ τὴν παρασημοφορία! λέει στὸν Ἀστυνομικὸ πού στέκει στὴν πόρτα.

— Ποιὰ παρασημοφορία;

— Αὐτὴ πού θὰ πάρῃ ὁ Ἀρης τὸ χρυσοῦν «Μεταλλεῖον» καὶ τίς δέκα χιλιάδες δολλάρια!...

— Κ’ ἐσύ, τί ζητᾷς ἐδῶ;

— Ἐχασα τὸν Πιτσικόκο μου καὶ πᾶν νὰ τρελλαθῶ, κύρ Πολισμάνε μου! Μπᾶς καὶ τὸν πῆρε τὸ μάτι σου πουθενά;

“Ο Ἀστυνομικὸς κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Οὔτε τὸν... Τσιπικόκο σου εἶδα, οὔτε καὶ καμμιά παρασημοφορία πρόκειται νὰ γίνῃ σήμερα ἐδῶ!...

— Ἀφοῦ ἦρθανε οἱ Πολισμάνεοι καὶ πῆρανε τὸν Ἀρη μὲ τὸ Ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο. Τέτοια θὰ λέμε τώρα;

“Ο φρουρὸς Ἀστυφύλαξ τὸν παρουσιάζει στὸν Προϊστάμενό του. Κ’ ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὸν ἀκούει τοῦ λέει:

— Πήγαινε, παιδί μου! Κάποιος θὰ σὲ κοροΐδεψε, φαίνεται. Ἄν ἦταν νὰ γίνῃ ἀπόψε καμμιά παρασημοφορία, θὰ τὸ ἤξερα πρῶτος ἐγώ!...

“Ο Φαντεκέξ νομίζει πῶς οἱ Ἀστυνομικοὶ τὸν κοροϊδεύουν.

“Ετσι, πρὶν φύγει, τοὺς ρωτᾷ μ’ ἐνδιαφέρον:

— “Ὡστε δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ παρασημοφόρεσι;

— “Ὀχι!

— Καὶ τόχα μιὰ σκασίλα, ἀδερφέ μου!...

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια, κατεβαίνοντας πέντε - πέντε τὰ σκαλοπάτια τοῦ Ἀρχηγείου...

Μελαγχολικὸς κι ἀπογοητευμένος ξοιγαγυρίζει, ὁ ἄμοιρος Τζωννυτὼν στὸ σπίτι.

— Λοιπόν; ρωτᾷ ἡ Δανάη. Δὲν τὸν βρῆκες τὸν Πιτσικόκο σου;

— Οὔτε τὸν Τεντυμπόα μου, οὔτε τὸν Ἄρη, βρῆκα. Παρασημοφορία δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ. Φαίνεται πὼς οἱ πολισμάνοι ποῦρθανε καὶ τὸν πήρανε, τὸ κάνανε γιὰ... πλάκα!...

— “Ὡστε δὲν... κάνει χαμέ-να ἡ Νέα.

— Δέν! τῆς ἀποκρίνεται.

— “Ὡστε δὲν πρόκειται νὰ πάρῃ τίς... δέκα χιλιάδες δολλάρια; ψιθυρίζει ἡ Δανάη ἔτοιμη νὰ ξεσπᾷ σὲ λυγμούς.

“Ὁμως ἀμέσως τὰ μάτια τῆς παίρνουν ἀνήσυχη ἔκφρασι. Κάποια τρομερὴ ὑποψία σφηνώσε ξαφνικὰ στὸ ὁμορφο κεφαλάκι τῆς. Κυττάζει μὲ ἀπόγνωσι τὸν Φαντεκέξ.

— Μήπως; τὸν ρωτᾷ.

— Τί μήπως; τῆς κάνει παραξενεμένος ἐκεῖνος.

— Μήπως; ἐπαναλαμβάνει.

“Ὁ Τζωννυτὼν μπαίνει στὸ νόημα:

— Κατάλαβα. Θές νὰ πῆς

πὼς κάτι φάβα ἔχει ὁ... λάκκος!

— Ναί!...

“Ὁ Φαντεκέξ ξύνει σκεπτικὸς τὴν κεφάλαι του, γιὰ νὰ γνωματεψῇ. Μὰ δὲν προφταίνει. Ἀνήσυχαι στριγγλίσματα τοῦ Πιτσικόκου φθάνουν στ’ αὐτιά τῶν δυὸ Παιδιῶν.

“Ὁ Κεφάλαις κάνει σὰν τρελλὸς ἀπ’ τῇ χαρᾷ του:

— Πωπὼ καὶ πωπωπὼ!...

Καλὲ ἦρθες Πιτσικοκούλη μου;! Ἦρθες Τεντυμπόακο μου; Αὐτοκινήταδὰ μοῦ εἶχες πάει, βρὲ παληορεμπτεσκέ;!

Καὶ ἀρπάζοντάς τον ἀπὸ κάτω, τὸν σφίγγει μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του.

“Ὁμως τὸ τετραπέρατο πιθηκάκι δὲν δείχνει νὰ ἔχῃ διάθεσι οὔτε γιὰ χάδια, οὔτε γιὰ παιχνίδια! Φαίνεται θλιμμένο κι ἀνήσυχο!...

“Ετσι καὶ μὲ τίς ἄναρθρες φωνοῦλες του κάτι προσπαθεῖ νὰ πῇ στὸν Φαντεκέξ.

“Εκεῖνος καταλαβαίνει ἀμέσως. Καὶ τὰ μεγάλα στοργυλά μάτια του σκοτεινάζουν.

— Τί σοῦ λέει; ρωτᾷ ἀνυπόμονη ἡ Δανάη.

“Ὁ Τζωννυτὼν τῆς ἐξηγεῖ:

— Λέει πὼς ὁ Ἄρης, ἂν δὲν τὸν προλάβουμ, θ’ ἀφήσῃ...

— Θ’ ἀφήσῃ νὰ χαθοῦν οἱ δέκα χιλιάδες δολλάρια;...

— “Ὀχι! Θ’ ἀφήσῃ γιὰ στίς ὁμορφες καὶ γιὰ στίς μαυρομάτες, ποὺ λέει καὶ τὸ δημῶδες ἄσθμα τῆς Πατρίδας σου!

“Ὁ Πιτσικόκος τραβάει τώρα μὲ τὸ μπροστινὸ μικροσκοπικὸ του ποδαράκι τὸν Φαντεκέξ.

Καὶ στριγγλίζει βιαστικός σὰ νὰ τοῦ λέη: «Πάμε! Πάμε γρήγορα!».

— Ν' ἀκολουθήσουμε τὸ πιθηκάκι, Τζωννιτῶν! τοῦ κάνει μὲ ἀπόγνωσι ἡ Δανάη. Σίγουρα θὰ μᾶς πάη ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ὁ Ἄρης.

Ὁ Φαντεκέξ ξαναξύνει σκεπτικός τὴν κεφαλα του. Καὶ γνωματεύει:

— Φαίνεται πὼς οἱ Ἀστυνομικοὶ ποῦρθανε καὶ τὸν πήρανε, ἦτανε ψεύτικοι. Καὶ πὼς ὁ φουκαρὰς ὁ Μικροφαντομὰς ἔχει... ἄλληλοαπαχθῇ ἀπ' αὐτοῦς πρὸς ἄγνωστον κατεύθυνσιν!...

Καὶ τὰ δυὸ Παιδιὰ ξεκινῶνε ἀμέσως, ἀκολουθώντας τὸν Πιστικόκο, ποὺ προχωρεῖ δείχνοντάς τους τὸ δρόμο...

.....

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΙΛΛΑ

Βαδίζουν ἔτσι πολλὰς ὥρες. Κοντεύουν νὰ φθάσουν μεσάνυκτα πιά!...

Τέλος, τό τετραπέρατο πιθηκάκι σταματᾷ μπροστὰ στὰ κάγκελα τοῦ κήπου μιᾶς ἐρημικῆς Βίλλας!

Ἀμέσως σκαρφαλώνοντας ἐπάνω, πηδάει μέσα. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ τοὺς δείξῃ τί πρέπει νὰ κάνουν κι αὐτοί...

Ὁ Φαντεκέξ βοηθάει τὴ Δανάη νὰ σκαρφαλώσῃ στὰ κάγκελα:

— Πῆδα ἐσύ πρώτη μέσα! τῆς λέει σιγά. Ἄν εἶναι κανένα θερίδι, νὰ φάῃ ἐσένα καὶ νὰ χορτάσῃ. Γιὰ νὰ μὴν πειράξῃ ἐμένα!...

Σέ λίγο τὰ δυὸ Παιδιὰ βρίσκονται μέσα στὸν κήπο τῆς σκοτεινῆς Βίλλας... Ὁ Πιστικόκος, πατώντας στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν του, γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ πὼς πρέπει νὰ μὴ κάνουν θόρυβο, τοὺς φέρνει ἀπὸ τὸ πῖσω μέρος τοῦ κτιρίου. Κατεβαίνουν ἀρκετὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια. Φθάνουν μπροστὰ στὴ σιδερένια πόρτα τοῦ ὑπογείου.

Ὁ Φαντεκέξ τὴ δοκιμάζει. Ἀποφαίνεται σιγά:

— Τζίφος! εἶναι κλειδωμένη. Καὶ ρωτάει τὴν κοπέλλα:

— Μπᾶς καὶ μπορεῖς νὰ κάνης τίποτα ἐσύ, Ὁμορφοκούκλα μου;

Ἡ Δανάη — ὅπως ξέρουμε — ἦταν κόρη ἐνὸς μεγάλου διαρρήκτη καὶ κακοποιοῦ. Κι ὁ πατέρας της — μιὰ καὶ δὲν εἶχε γιό — φρόντισε ἀπὸ μικρῇ νὰ τὴν κατατοπίσῃ στὰ μυστικὰ τῆς «δουλειᾶς» του.

Ἔτσι ἡ Δανάη εἶχε πολλὰς «τεχνικὲς ἀναμνήσεις» ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴν δεξιότητά του μάκαρίτη πατέρα της. (*) Γι'

(*) Ὁ πατέρας τοῦ Ἄρη, ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀστυνομικὰ λαγωνικά τῆς Ἀμερικῆς, εἶχε κηρύξει ἐξοντωτικὸ πόλεμο στὸν κακοποιὸ πατέρα τῆς Δανάης. Κάποτε οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ συναντήθηκαν σὲ μιὰ ἀγρία πάλη μεταξύ τους. Ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας αὐτῆς ἦταν νὰ σκοτώσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τότε γνωρίστηκαν τὰ παιδιὰ τους, ἀγαπήθηκαν καὶ δὲν χώρισαν ποτὲ πιά!

αυτό καὶ πάντα κρατάει πάνω της, σὲ κάποια κρυφὴ τσέπη τῆς φούστας, μιὰ μικρὴ δερμάτινη θήκη με μερικά θαυματουργὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεία.

Πολλὲς φορές με αὐτὰ ἔχει βοηθήσει τοὺς δυὸ συντρόφους της νὰ δραπετεύουν, σώζοντάς τους τὴ ζωή...

Νὰ λοιπὸν καὶ τώρα ποὺ με τὴν «εἰδικότητά» της θὰ παίξει σημαντικό ρόλο στὴν ἀνέυρεσι τοῦ ἀγαπημένου της Ἄρη...

Καὶ βγάζοντας τὴ μικρὴ δερματένια κασετίνα της, ἀρχίζει νὰ σκαλίξῃ τὴν κλειδαριὰ τῆς κλειστῆς σιδερένιας πόρτας τοῦ ὑπογείου τῆς Βίλλας...

Ἡ κλειδαριὰ ὑπακούει γρήγορα στὴ θέλησι τῆς χαριτωμένης αὐτῆς διαρρηκτρίας. Καὶ ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ ἀθόρυβα, ἀφήνοντας τοὺς λεύθερο τὸ πέρασμα...

— Πρέπει νὰ βγάλουμε τὰ παούτσια μας! ψιθυρίζει πολὺ σιγὰ ὁ Φαντεκέξ. Ἐσὺ με τὰ γοβάκια σου δὲν πολυακούγεσαι. Ἐγὼ ὅμως μ' αὐτὲς τὶς ἀρβυλλομάνες ποὺ φορᾶω, κάνω σὰν... ἀλόγατο!.

Τὰ δυὸ Παιδιά βγάζουν τὰ παπούτσια τους. Καὶ κάνουν νὰ προχωρήσουν... Ὅμως γρήγορα ξεχωρίζουν στὸ μισοσκόταδο, πῶς ἀμέσως μετὰ τὴν πόρτα ὑ-

πάρχουν ἄλλα σκαλοπάτια. Ἀτέλεωτα αὐτὴ τὴ φορά...

Ἀρχίζουν νὰ τὰ κατεβαίνουν φροντίζοντας νὰ μὴ κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ἀκόμα κι αὐτὴ τὴν ἀνάσα τοὺς πνίγουν γιὰ νὰ μὴν ἀκούγεται...

Ὅμως ξαφνικὰ ὁ Φαντεκέξ κάνει μιὰ γνωστὴ γκριμάτσα, ζαρώνοντας τὴ μύτη του. Καὶ ψιθυρίζει ἀνήσυχος στὸ Κορίτσι ποὺ κατεβαίνει πλαΐί του:

— Δανάη, καήκαμε!

— Τί;

— Μοῦρχεται νὰ... φτερνιστῶ!

Ἡ Νέα πιέζει ἀμέσως με τὸ δάκτυλό της τὸ πάνω χεῖλος του. Ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὰ ρουθούνια. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μὴν ξεσπάσῃ τὸ φτέρνισμα!

— Ἐν τάξει!. Μοῦ πέρασε! Τὴ γλυτώσαμε αὐτὴ τὴ φορά!.. κάνει σιγὰ ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας...

Καὶ συνεχίζουν νὰ κατεβαίνουν τὰ σκαλοπάτια ποὺ δὲν ἔχουν τέλος.

— Μὰ στὸν Ἄδη κατεβαίνουμε; ρωτᾷ σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Φαντεκέξ κάπως πιὸ δυνατά.

— Σσσσσ!... τοῦ κάνει ἡ Δανάη.

Ἐκεῖνος συνεχίζει σιγὰ:

— Τέτοιες, ἀδερφοῦλα μου,

θα είναι οι κατακόμβες που ζούνε οι άμαρτωλοι κάτω στην Κόλαση!...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ «ΝΕΟΥ ΜΕΤΑΛΛΟΥ»

“Ομως τὰ δυὸ παιδιὰ ὅσο κατεβαίνουν, τόσο θαρροῦν πῶς ἀκούνε μακρινὲς κι ἀδύναμες ἀνθρώπινες φωνές.

— Βρίσκεται κόσμος κάτω! ψιθυρίζει ὁ Τζωννυζών. Γιὰ νὰ

μᾶς φέρῃ ὁ Πιτισκόκος ἐδῶ, κάτι θὰ συμβαίνει. Καὶ τοῦ χρωστάω τοῦ φουκαρὰ μιὰ μπανάνα!...

Καὶ νά: Κάποτε τὰ σκαλοπάτια τελειώνουν... Τὰ δυὸ Παιδιὰ βρίσκονται τώρα σ' ἓναν μισοσκότεινο ὑπόγειο διάδρομο...

Οἱ ἀνθρώπινες ὁμιλίες ἀκούγονται τώρα πολὺ πιὸ δυνατά. “Αν πρόσεχε κοινὲς περισσότερο, θὰ μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ καὶ λέξεις...

Ἡ Δανάη καὶ ὁ Φαντεκέξ ἀ-

Οἱ Ἀστυνομικοὶ ποὺ δὲν ξέρουν πῶς ὁ ἄγνωστος αὐτὸς “Ἄνδρας εἶναι τυφλωμένος, τὸν κυνηγᾶνε ἀκράτητοι. Καὶ ὁ Δράκουλας...

κολουθούν τὸ τετραπέρατο πιθηκάκι πού προχωρεῖ σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστά τους. Σιωπηλὸ κι' αὐτό. Σὰ νὰ καταλαβαίνει πὼς δὲν πρέπει νὰ κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Ὁ διάδρομος πού προχωροῦν δὲν εἶναι ἴσιος. Στρίβει πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά. Μοιάζει μὲ σωστὸ λαβύρινθο.

— Ἀμα καταφέρουμε νὰ ξαναβγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα, νὰ μοῦ τρυπήσης τὴ μύτη! ψιθυρίζει ὁ Φαντεκὲς.

Μὰ νά: Ὁ Πιτσικόκος σταματάει τώρα μπροστὰ σὲ μιὰ μισάνοικτη πόρτα. Μέσ' ἀπ' αὐτὴν βρίσκεται μιὰ μεγάλη ὑπόγεια καὶ φωτισμένη αἴθουσα.

Τὰ δυὸ παιδιὰ κρυφοκυττάζοντας, ἀναγνωρίζουν τοὺς τρεῖς Ἀστυνομικοὺς πού εἶχαν ἔρθει μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὸ σπίτι τους.

Κάτω βρίσκεται δεμένος χειρὸςποδάρᾳ ὁ Ἄρης.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν κτυπάει ἀλύπητα μὲ χοντρὸ βούρδουλα. Τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χεῖρ' του ἔχουν γεμίσει ἀπὸ ματωμένες χαρακιές.

Οἱ ἄλλοι δυὸ — πότε ὁ ἕνας πότε ὁ ἄλλος — τὸν ρωτᾶνε:

— Ξέρουμε καλὰ πὼς ὁ Ντὰβ Χάρμαν, σοῦ εἶχε ἐμπιστευτὴ τὸ μυστικὸ τοῦ «Νέου Μετάλλου». Ἄν δὲν μᾶς πῆς τὴ συνταγὴ τὸν θά πεθάνῃς, σκύλε!...

Ὁ Μικρὸς Φανταμάς βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια ἀπὸ τὸ κτυπήματα τοῦ βούρδουλα. Ὅμως ἡ ψυχικὴ του ἀντοχὴ εἶναι ὑπεράνθρωπη. Τοὺς ἀποκρίνεται χωρίς καθόλου νὰ δειλιάσῃ ἀπὸ τὶς

ἀπειλὲς τους:

— Εἴσαστε ἄνθρωποι καὶ τιποτένιοι! Φορέσατε ρούχα ἀστυνομικῶν γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσετε καὶ νὰ σᾶς ἀκολουθήσω!... Κάποτε θὰ τὸ πληρώσετε αὐτὸ πολὺ ἀκριβὰ!

Ὁ ψευτοαστυνομικὸς μὲ τὸν βούρδουλα κτυπάει τὸν Ἄρη πιὸ δυνατὰ τώρα. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐπιμένουνε στὴν ἐρώτησί του:

— Πέσ' μας τὴ συνταγὴ τοῦ «Νέου Μετάλλου» καὶ τὸ μαρτύριό σου θὰ τελειώσῃ.

Τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο ἔχει μανιάσει τώρα:

— Τὴν ξέρω τὴ συνταγὴ! τοὺς λέει. Μὰ ποτὲ δὲν θὰ σᾶς τὴν πῶ! Σκοτώστε με, λοιπόν, νὰ τελειώσω. Καὶ κομματάκια - κομματάκια νὰ μὲ κόψετε δὲν πρόκειται νὰ μάθετε αὐτὸ πού ζητᾶτε!...

Καὶ συνεχίζει βογγώντας, κάθε τόσο, ἀπὸ τὶς πληγὲς πού ἔχει ἀνοίξῃ στὸ κορμί του ὁ βούρδουλας:

— Τὸ Κράτος πού θὰ μάθῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστικὸ, θὰ μπορέσῃ μ' αὐκολία νὰ σκορπίσῃ τὸ θάνατο καὶ τὴν καταστροφὴ σ' ὅλα τ' ἄλλα Κράτη τοῦ Κόσμου. Χωρὶς ἐκεῖνα νάχουν καμμιά δυνατότητα ν' ἀντιδράσουν... νὰ σωθοῦνε...

»Μὲ φωτιά καὶ σίδερο θὰ ἐξοντωθοῦν, πάνω στὴ Γῆ, ἀμέτρητα ἑκατομμύρια ἀθῶων ἀνθρώπων!

— Λοιπόν; ρωτᾶνε οἱ δυὸ ἄγνωστοι μὲ τὶς στολὲς τῶν Ἀστυνομικῶν.

— Κ' ἐγὼ δὲν θὰ γίνω ποτὲ ὁ αἴτος μιᾶς τέτοιας μεγάλης

συμφορᾶς!...

Ὁμως τὴν ἴδια στιγμή, ἔξω ἀπὸ τὴ μισάνοικτη πόρτα τῆς ὑπόγειας αὐτῆς κατακόμβης ἕνα δυνατὸ φτέρνισμα ἀκούγεται:

— Ἀαααψάααα! Καὶ μὲ τὶς ὑγείες μου!...

ΤΟ ΝΤΟΥΒΑΡΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Εἶναι ὁ Φαντεκέξ! Αὐτὴ τὴ φορά ἡ Δανάη δὲν εἶχε προφθάσει νὰ βάλῃ τὸ δάκτυλό της κάτω ἀπὸ τὰ ρουθούνια του. Καὶ στὸ ξαφνικὸν κι ἀπτότομο φτέρνισμα ποὺ τοῦ ἦρθε, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ.

Καὶ οἱ τρεῖς ψευτοαστυνομικοὶ παρατᾶνε ἀμέσως τὸν δεμένον Ἄρη. Καὶ μὲ μερικά πηδήματα βγαίνουν ἔξω στὸ διάδρομο.

Μετὰ τὸ φτέρνισμα ὁ Τζωνυτζὼν καὶ ἡ Δανάη τὸ εἶχαν βάλει στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθοῦν...

Μὰ οἱ τρεῖς Ἄνδρες ξέρουν καλύτερα τὰ κατατόπια ἀπ' αὐτοὺς... Ἔτσι, γρήγορα καταφέρνουν νὰ τοὺς φθάσουν καὶ νὰ τοὺς ἀρπάξουν.

Τέλος τοὺς κουβαλᾶνε σέρνοντας. Καὶ τοὺς μπάζουν μέσα στὴ μεγάλη ὑπόγεια αἴθουσα. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται δεμένος καὶ σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος ὁ Ἄρης!

— Γεῖά σου, Μικροφαντομά! τοῦ κάνει μὲ κέφι ὁ Φαντεκέξ. Μόνο βουνὸ μὲ βουνὸ δὲν σμίγει, ἀδερφοῦλη μου!... Ἄς εἶν' καλά τὸ... φτέρνισμα!...

Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους, ποὺ σίγουρα θέναι κατάσκοποι, παρατάει τώρα τὸν

βούρδουλα. Καὶ δένει χεροπόδαρα τὰ δυὸ Παιδιά.

— Ἦρθε κ' ἡ παρέα σου! Λένε οἱ ἄλλοι δυὸ στὸν Ἄρη. Ἔτσι θάχης καλὴ συντροφιά στὸν Ἄλλο Κόσμο, ποὺ γρήγορα θὰ πᾶς!...

Καὶ τὸν ρωτᾶνε γιὰ τελευταία φορά:

— Λοιπὸν; Θὰ μᾶς πῆς τὴ μυστικὴ συνταγὴ τοῦ «Νέου Μετάλλου»; Ναὶ ἢ ὄχι;

— Ὅχι! τοὺς ἀποκρίνεται χωρὶς περιστροφῆς τὰ γενναῖο Ἑλληνόπουλο.

— Τότε χτίστε τοὺς ζωντανούς! διατάζει ὁ μεγαλύτερος στὴν ἡλικία ἀπὸ τοὺς ἄλλους δυὸ.

Ἐκεῖνοι κουβαλᾶνε ἀπὸ μιὰ πλατίνη ἀποθήκη τοῦβλα, ἄμμο, τσιμέντο καὶ νερό. Κάνουν πρῶτα τὸ χαρμάνι τῆς λάσπης. Ὑστερα μεταφέρουν σέρνοντας τοὺς τρεῖς μελλοθανάτους στὴν ἀριστερὴ γωνιᾷ τῆς ὑπόγειας κατακόμβης. Τοὺς σωριάζουν τὸν ἕνα πάνω στὸν ἄλλον.

Τέλος, μπροστά τοὺς καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἀρχίζουν νὰ κτίζουν ἕνα γερὸ ντουβάρι...

Ὅταν ὁ τοίχος αὐτὸς, φθάνοντας μέχρι τὸ χαμηλὸ ταβάνι, τελειώσῃ, ὁ Ἄρης, ἡ Δανάη καὶ ὁ Φαντεκέξ θὰ βρεθοῦν θαμμένοι ζωντανοί.

Ὁμως δὲν θὰ πεθάνουν ἀπὸ ἀσφυξία μέσα ἐκεῖ. Οἱ Κακοῦργοι θ' ἀφήσουν στὸ ντουβάρι μιὰ μικρὴ τρύπα γιὰ νὰ παίρνουν ἀέρα. Ἔτσι δὲν θὰ τελειώσουν τόσο γρήγορα τὰ βάσανά τους. Θὰ βροῦνε ἀργὸ καὶ μαρ-

τυρικό θάνατο από τη δίψα, την πείνα και το σκοτάδι!

Τὸ κτίσιμο τοῦ τοίχου προχωρεῖ γρήγορα. Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη δὲν βγάζουν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τους. Μονάχα ὁ κωμικοτραγικὸς Κεφάλας, τὸ γλεντάει τὸ πρᾶγμα:

— «Ε, Λεβέντες! Ἔχετε βγάλει...» «Ἄδεια Οἰκοδομῆς», πού μᾶς χτίζετε; τοὺς ρωτᾷ.

Καὶ προσθέτει βλέποντας πὼς τὸ ντουβάρι ὑψώνεται μονοκόμ-

ματο καὶ χωρὶς ἄνοιγμα:

— Γιὰ σταθῆτε, βρὲ παιδιά! Δὲν θ' ἀφήσετε καὶ καμμιὰ πόρτα, νὰ βγαίνουμε γιὰ... τσίσα μας;

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του...

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα τῆς ὑπόγειας κατακόμβης ἀνοίγει ἀπτόμα. Καὶ μιὰ βαρεῖα ἐπιτακτικὴ φωνὴ ἀντηχεῖ:

— Σταθῆτε!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ ἔ λ ο ς

Εἶναι ἀπίστευτη! Εἶναι ἀφάνταστη!

ΕἶΝΑΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ

ἡ περιπέτεια ἀρ. 6 τοῦ μοναδικοῦ στοῦ εἶδος του περιοδικοῦ «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ» πού θὰ κυκλοφορήσῃ ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ μὲ τὸν τίτλο :

"ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ,"

καὶ εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Ἕνα ἀνάγνωσμα μὲ συναρπαστικὴ πλοκὴ! Μὲ ἀγωνιώδη δράσι! Μὲ ἀνεξήγητο μυστήριο!

Ἐπὶ πλέον σκηνὲς τρόμου καὶ φρίκης πού θὰ σᾶς ἀφήσουν μὲ ἀνοικτὸ στόμα.

"ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ,"

Εἶναι τὸ τεῦχος πού κανεὶα πραγματικὸ Ἑλληνόπουλο δὲν πρέπει νὰ χάσῃ.

Κυκλοφορεῖ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

Προσέχετε καὶ φυλάτε καθαρά τὰ τεύχη σας τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑΣ».

Κάθε ὁκτὼ τεύχη θὰ διβλιοδετοῦνται σὲ τόμους.

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ»

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ συναρπαστικὰ τεύχη πού κυκλοφοροῦν στὴν Ἑλλάδα.

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

τὸ «ΕΚΑΤΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ» συναρπαστικὸ τεύχος τοῦ θρυ-
λικοῦ περιοδικοῦ

«ΓΚΛΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

ποῦ ἔχει τὸν τίτλο :

“Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ,,

καὶ τὸ ἔχει γράφει ὁ

ΝΙΚΙΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ.

Προσέχετε καὶ φυλάτε τὰ τεύχη σας καθαρά. Κάθε
ὀκτὼ τεύχη διβλίοδετοῦνται σέ τόμους.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΤΕΥΧΗ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,, & "ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ,,

**"Όπως επίσης και οι βιβλιοδετημένοι τόμοι πωλούνται
στο κατάστημα**

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ

Και στα υποπαρατορεία του

ΝΕΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Κυκλοφορεί κάθε Τρίτη.

**Συγγραφεύς : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ. Βερανζέρου
26β 'Αθήναι.**

**'Εκδότης : ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ.
'Εκδοτ. Οίκος «'Αγκυρα» Πειραιώς 18. — 'Αθήναι.**

**Σημ. Αί επιστολαί δέον ν' απευθύνωνται εις τὸν Συγγρα-
φέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εις τὸν ἐκδότην.**

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 5.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.

"ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

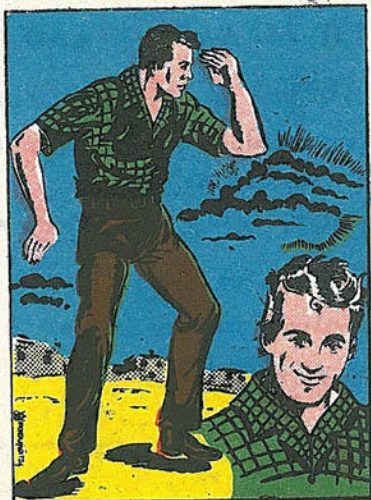
Τις γράφει Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ»

Κυκλοφορεί
κάθε Τρίτη

Ο «ΓΚΑΟΥΡ- ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορεί
κάθε Πέμπτη

Ο ΑΡΗΣ

Α. ΣΕΙΡΑ

- 1) Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.
- 2) Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ.
- 3) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ.
- 4) Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.
- 5) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ.
- 6) ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ.
- 7) Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ.
- 8) Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

(ΚΑΙ ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Η ΔΑΝΑΗ

Ο ΦΕΝΤΕΚΕΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛΕΦ. 523.694